

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

— Parlamento üyelerinin çoğu silâh aldı. —
«Son kurşun!»

CAF

T.C.ZİRAAT BANKASI

*HER YERDE HER ZAMAN
hizmetinizde bulunmaktan kıvanç duyar*

MUR.

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 12 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Mart 1969

Yusuf Ziya ORTAÇ

Akbaba'yı kırkbeş yıl kendi kendisiyle yarıştıran kurucumuz ve başyazarımız merhum YUSUF ZİYA ORTAÇ

MART AYINDAN ÇİZGİLER..

YAŞILAR «Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır» derler. Gerçekten soğuğu keskin, rüzgârı kırbaçlı, fırtınası deşettir Mart'ın... Mevsimin sayılı günleri hep bu aya doluşmuştur. İnsan dikkat etmeli kendisine... Hava-ların şakası yoktur.

Ne var ki bütün bunlara rağmen, Mart'ın güzel günlerinde ister istemez ciğerlerimize dolan bir kokuyu nefes nefes duymamak mümkün müdür? Bir gizli haberci, topraktan mı fışkırır, göklerden mi iner, bilinmez, kulağımıza fısıldar:

— İlkbahar geldi!

Hayatın sırrını ve ölümün sihrini evrenden süzülüp duyularımıza sunan mevsimdir bu. Köşebaşındaki ağaç, okula giden çocuk, pencerenin önündeki kuş sesinde bir değişiklik:

— İlkbahar geldi!

Ve bir arzu dolar içimize:

«Bulsam, bir sihirli anahtar bulsam,

Açsam göğün-mavi kapılarını.» dersiniz Yusuf Ziya'nın mısralarını mırıldanarak:

«Bulsam, bir sihirli anahtar bulsam,

Toprak kilidini açsam dünyanın,

Çözsem düğüm düğüm muamma-sını

Ölüm denen sonsuz, büyük rüya-nın!»

İster gece olsun, ister gündüz, ister sabah olsun, ister akşam, Mart ayında ağaç hisriyle büyür; gürültüyle gelişir sürgün; toprağın gebeliği sancır yeni doğumlara ve ölüm-lere:

Ve konuşur Ortaç:

«Gelse bahçe bahçe mevsimler dile, Ağaçlar, çiçekler konuşsa biraz: Kimdir şu dallarda kızıl gülleri Böyle alev alev yakan sihirbaz!»

Mart ayı hırçın bir sevgili gibi, bazan fırtınalı, bazan rüzgârlı, zaman zaman gülerken, zaman zaman ağlayarak her yıl şaşırtır bizi... Her a-çan çiçek karşısında şaşırın insan,

her ölüm karşısında ağlayan insan, topraktan gelip toprağa giden in-san...

Ve konuşur Ortaç:

«Kavuşmak bir gün toprağa, Bir bahar cümbüşü olmak..»

Akşamları hava karanırken nede-se bir tuhaf izlem kapsar insanı... Fırınlara kepenkleri çekilirken, dükkânlara kilit vurulurken, ve ya-

rı aydınlıkta teker teker yanarken solgun ışıklar; yarın doğacak bir güneşin karanlığında İlkbaharı kok-larsınız... Bittiği yerde başlayan, başladığı yerde biten evrenin koku-sudur bu:

«O gün giderken arkamdan Sakın ağlamayın sakın... Gece, belki döner diye Odamda bir ışık yakın!»

Kurucumuzu Anıyoruz

AKBABA yuvasının atılırken temeli Harcını yuğurmuştu Yusuf Ziya'nın eli.

Eserin; kendisiydi mimarı, mühendisi; Malzeme diye seçti mükemmeli, güzeli.

Heyecanı, göz nuru, kafa gücü birleştirdi; Bir nesle umut verdi, yetiştirdi bir nesli.

İlk gençliğini dahi vakfetti sanatına Eserini gördükçe ondan buldu teselli.

Büyük, küçük herkeste yarattı hayranlık; Karakteri, kalemi, nüktesi, tatlı dili.

Yorgunluktan yılmadı, meskeneti sevmeydi, «Gurur değildir, derdi, başarımın bedeli.»

Gerçek mizah türünde, sanatta pirimizdi, Bir AKBABA okulu yaratmakta emeli.

Rakipler çekilince sahnedan birer birer Kendi kendisi ile yarıştırdı temelli.

Bir çağın tarihini yansıtır (BİZİM YOKUŞ) Zirveye ermek için aştı birçok engeli.

İki yıl önce ORTAÇ ayrıldı aramızdan, Her müşkülü yenerken, yenemedi eceli.

Eseri yaşayacak ebediyete kadar, Tanrının çağrısına kul nasıl direnmeli?

Üstadı bugün tekrar rahmetle anıyoruz; Ruhunu serinletsin her an mağîret yeli!..

Salâhattin KUTLU

Gökte yıldızlar parlarken, İlkba-harda mavilik bir başka türlü olur. Güzel dünyamızın başı döner san-ki... Sevdiklerimiz, dostlarımız, bü-yüklerimiz, küçüklerimiz, ölümlerimiz, dirilerimiz İlkbaharı yaşamaya baş-larlar yüreklerinde:

«Benden bir zerre her çiçek, Benim gözlerim şu böcek, Çiftçiler her yaz biçecek Saçlarını orak orak...»

Mart ayı ne kadar hırçın olsa da baharın gebeliğidir... Hoş görmek gerek... Ağaca su yürüttüğü mevsim, ve göğün nefesinin daraldığı vakittir bu... Ölümlerimiz, dirilerimiz, sevdik-lerimiz, dostlarımızla birlikte karşı-larız İlkbaharı... Hava güzel oldu-ğunda öğrencilerin içinde bir çığın-lıktır dolaşan:

— Haydi okuldan kaçalım...

Ve bazı kişiler okuldan kaçan ço-cukların hafifliğiyle aramızdan ayrı-liverir Mart ayında...

Hayat devam eder gene... Saatin tiktakları odanın duvarlarında kay-bolur, takvim yaprakları çöp sepeti-ne dolur... dal dal ağaçlar, pence-re pencere evler, yol yol kentler, ku-cak kucak köyler, zamanı yudum yudum yaşarlar.

Mart garip bir aydır. Soğuğu kes-kin, rüzgârı kırbaçlı, fırtınası acı, gecesi ve gündüzi gebe bir aydır Mart... Mevsimin sayılı günleri hep bu aya yığılmıştır. İlkbaharın nefesi, toprağın kokusu, bu ayda insa-nın' genzine dolar. Hayatın ve ölü-mün keşiştiği yerde sürgün verir Mart... Bir gizli haberci fışkırır yer-den, bir yağmur damlası iner gök-ten... Bulutlar deli rüzgârın önünde okuldan kaçan çocuklar gibi koşu-surlar. Pencerenin pervazında bir küçük serçe, acı hatıraların camına küçükçük gagasıyla vurur:

«Bir gün basacak beni de Göğsüne bu anne toprak. Görecekler ellerimi

Bir çınarda yaprak yaprak...»

AKBABA

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

DAVUL, ZURNA, COP!

MEBUSTUM. Bir gün, Ordu'nun Burhaneddin köyünden bir mektup geldi: Her kelimesi gözyaşı... Adamcağızın bahçesini sel götürmüş. Ziraat Bankası, böyle felâkete uğrayanlara yardım eder. Ama, buna etmemiş. Borçlu mu? Değil... Batakçı mı? Değil... Suçu daha büyük: Demokrat!

Ziraat Bankası Genel Müdürü Hâmit Pekcan'dı o zaman. Elimde mektup, hemen kendisini gördüm. Telgrafla emir verildi.

Aradan bir kaç ay geçti ancak. Bir bahar günü seçim bölgeme gitmiştim. Odanın kapısı aralandı. Baktım, uzun boylu, burma bıyıklı, şehla gözlü bir toprak adamı: Bahçesini sel götüren köylüymüş... Ertesi gün, beni öğle yemeğine davet ediyordu. Gittim. Yamaçta yemyeşil bir cennet. Yolda, bütün köy halkı, tertemiz giyinmiş, karşıcı çıktılar. Ağaçlar arasında bir düzlüğe büyük bir sofraya, belki kırk kişilik bir ziyafet sofrası kurulmuştu. En ünlü lokantalarımızda, en usta ahçıların pişiremeyeceği tavuklar, su börekleri, bademli baklavalar yedik o gün.

Kahvelerimizi içerken, söz politikaya

dökülmüştü. Yarı ciddi, yarı şaka sordum:

— Köyünüzde hangi parti kuvvetlidir? Halkçılar mı, Demokratlar mı?... Bir sessizlik oldu. Önlerine bakıyor, yutkunuyordular. Nihayet içlerinden biri, yaşlıca bir ağa:

— Vallahi bey, dedi, hatırın kalmasın ama, biz hep Demokratız. Köyümüzde bir tek Halkçı yoktur!

Üstümüze çöken ağır havayı dağıtmak lazımdı. Bir kakhaha attım:

— Yaaa... Demek bana veda ziyafeti çektiniz siz... Gelecek seçimde bize oy yok!

İhtiyar köylü:

— Hayır Bey, dedi... O sana göre değil... Sen bize baba gözüyle baktın... Bunun Demokrat olduğunu bile bile banka yardımı sağladın... Unutur muyuz bunu hiç?... Bütün köy kararlıyız: Seçimde, bizim listeden bir kişinin adını çizip seninkini yazacağız!

Akşama doğru, aralarından ayrıldım. Beni, büyük bir kalabalıkla şehre kadar uğurladılar. Bir daha birbirimizi görmedik...

Ama, 1950 seçimlerinde, yalnız Ordu'da değil, Burhaneddin köyü sandığında da tek başıma kazanmıştım. Beni unutmuşlardı!

Sekiz yıllık milletvekilliği bana çok şey öğretti. Bir tanesi şudur: Vatandaş, eşit muamele istiyor.

İzmir'de iktidarı davul zurna, Zile'de muhalifleri copla karşılayanlara ibret olsun!

30 Ekim 1958

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir gün

Kavuşmak bir gün toprağa,

Bir bahar cümbüşü olmak,

Dört mevsimde ayrı ayrı

Tabiatın düşü olmak...

Bir buluttan düşen yağmur,

Bir yıldızdan damlayan nur,

Bir yeşil yaprakta huzur,

Bir gonca gülüşü olmak...

Yazın savrulmak harmanda,

Kışın şahlanmak ummanda,

Fecre karşı bir ormanda,

Bir kuşun ötüşü olmak!

Y. Z. ORTAÇ

KORKUNÇ ADAM OLMAK!

HATIRLADIKÇA hâlâ gülerim: Tuluatın büyük ustalarından Kel Hasan'ın bir kardeşi vardı, Recep Safa. O da aktördü. Ama, ağabeyisi gibi halk komiği değil. O zamanlar pek moda olan tarihî piyeslerde padişah rollerine çıkardı.

Bir gün, hiç unutmam, arkasında sırmalı kaftan, başında sorguçlu kavuk, bir sürücü beygirine binmiş, sahnede göründü. Yavuz Sultan Selim olmuştu. Sefere hazırlanan ordusu önünde, belindeki kılıca el atarak:

— Zat-ı şahanem ferman buyuruyorum ki... Diye kükreyince, salon, bir korku ürpertisi yerine kakhahadan kırılmaya başlamıştı!

O günden beri dikkat ederim: Öfke güttür, herkes kızamaz. Korkunç adam, ateşi içinden fıskıran bir yanardağdır, üstünde çalı gırpı tutuşturulmuş bir tepe değil!

Bakıyorum, bazı tip politikacılar da böyle, mizaçlarına uymayan rollere çıkıyorlar: Başyazarlara kızıp öfkeli, gazete muhabirlerine kızıp gazaplı adam rollerine!

Politikada korkunç olmak, şüphesiz sahnede korkunç olmaktan da güçtür: Yirmibeş milyon insanı dehşetten ürpertmek kolay mı?... Hele çok partili hürriyet memlekelerinde...

Hem, sevimli olmak, güler yüzlü olmak,

tatlı dilli olmak dururken korkunç olmak niçin?... Bizim politika heveslilerimiz, ne kadar kızsalar, ne kadar köprüseler, yıllarca dünyaya yumruk sallayan Hitler'den daha çok kızsabilirler, daha çok köprüebilirler mi?... Ne

Bir rüzgâr esti!

Bir rüzgâr esti başımda,

Henüz on sekiz yaşımda...

Mehtabı içtim kadehten,

Yıldızlar yüzdü aşımında...

Bir rüzgâr esti başımda!

Ayağım yeri unuttu,

Alnımda saçlar buluttu.

Bir tatlı sarhoşluk tuttu,

Henüz on sekiz yaşımda...

Bir rüzgâr esti başımda!

2.3.1962

Y. Ziya Ortaç

oldu? Harbi, süngü kâküllü Führer yerine, dişlek güllüçlü Roosevelt ile yumuk yüzlü Churchill kazandı!

Korkuda muhabbet değil, sadece nefret vardır. Ziya Gökalp ne güzel söylemiştir:

Vân, beni cehennemle korkutma, Allahuma sevdiğimden taparım! Hiçbir korku, insanları, sevginin sürükleyeceği fedakarlıklara sürükleyemez.

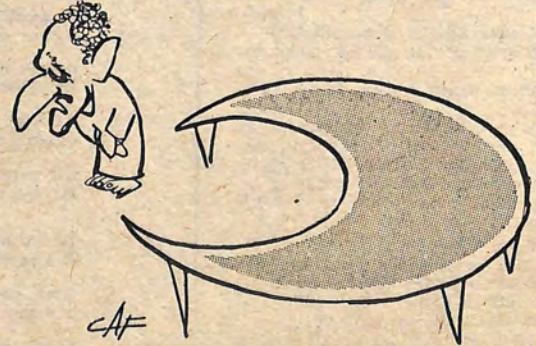
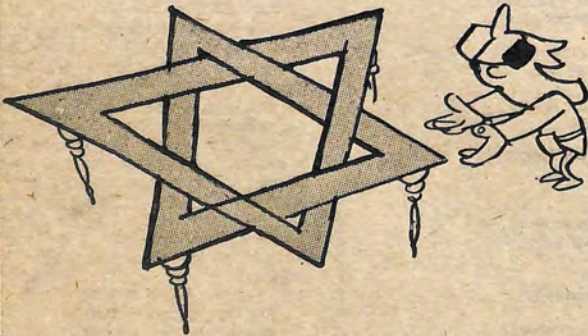
Bizim, şu otuzbeş yıllık hayatımıza bakınız: Atatürk bile, en geniş düşünmelerimizin kafataslarını çatlatarak inkılapları, Beyazıt meydanına idam sehpaları kurarak değil, halk kalabalığına karışıp konuşarak yaptı: Harf inkılabını Sarayburnu'nda böyle yapmıştır, şapkayı Safranbolu'da böyle giydirmişti!

Atatürk bul... Elbet istese korkunç adam olabilirdi. Arkasında, Anafartalar'dan Sakarya'lara, Dumlupınar'lara kadar, şarapnellerin aydınlatığı zafer yangınları vardır!

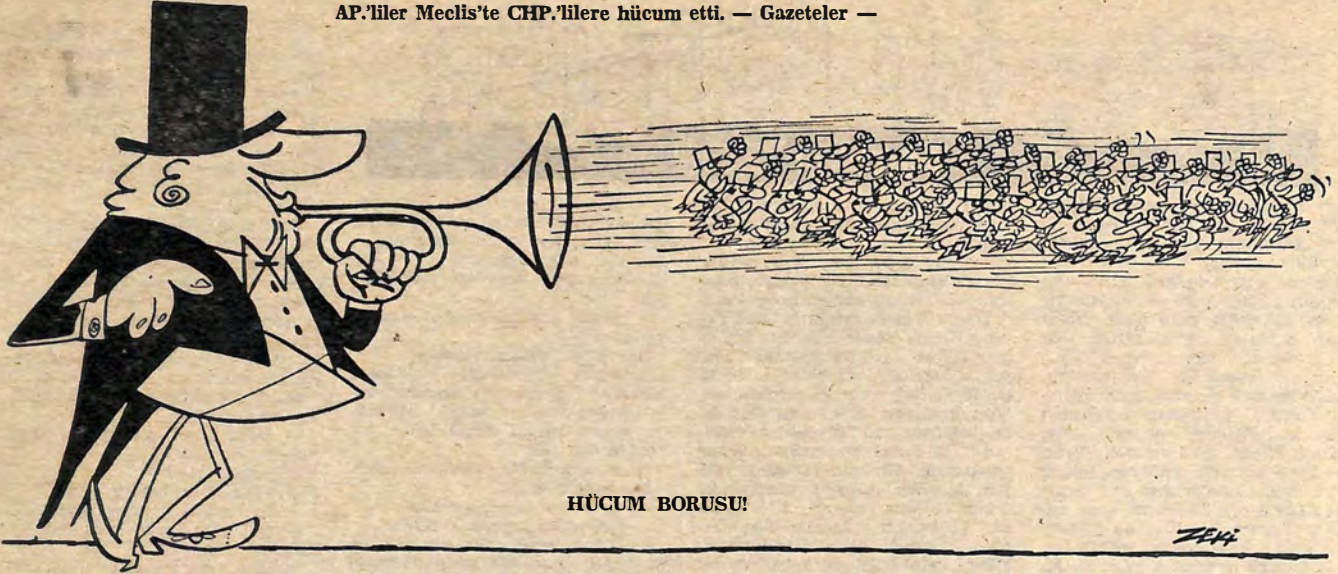
Siz söyleyiniz şimdi: Arkasında, böyle a- teşten ve kandan bir tarih yerine sadece İngiliz kumaşından sık bir ceket taşıyanların öfkesinden korkulur mu?... Hele onbir yıldır, az çok hürriyete alıştıktan sonra...

25 Temmuz 1957

Yusuf Ziya ORTAÇ

İsrail, Nâsir'ın yuvarlak masa toplantısını reddetti. — Gazeteler —

HÜCUM BORUSU!

YURT dışında okumakta olan bir yeğenim var benim. Her yeri dolaşıp her şeyi görmeye meraklıdır; o yüzden bazı Avrupalı ve Amerikalı arkadaşlarıyla geçen yaz Meksika'ya gitti.

Meksika ekonomik bakımdan Türkiye'nin epeyce ilerisinde bulunmakla beraber hâlâ bizimle aynı torbaya konulan ülkelerden. Yani «geri» gibi tatsız kelimeler kullanmamak için— «gelişmekte olan ülkeler» diye usturuplu deyimlerle anılan memleketlerden biri.

Gençler o ülkenin de büsbütün «gelişmekte olan» taraflarını dolaşmaya kalkmışlar. Siz misiniz kalkan! Çeşitli tedbir hapları ve aşılarıyla takviye edilmiş oldukları halde teker teker bir sürü ne idüğü belirsiz hastalıklara yakalanmaya başlamışlar.

Ateşi çıkan mı istersiniz, sırtı mamsı nöbetler geçiren mi, mide ve bağırsak sancılıyla kıvrılan mı... Sonunda yataklara serilmiş bütün grup. Bir tek istisnasıyla: Bizim yeğen!

— Adetâ mahcup oldum dayı, diyor. Arkadaşların hepsi yorgan döşek yatarken ben turp gibi ortalıkta dolaşıyordum.

Avrupalı ve Amerikalı arkadaşları bu durumu bizim delikanlının şansına vermişler. Ama o biraz düşününce çözümlü bilmeceyi:

— Elbette Meksika mikropları kolay kolay işlemez bana. Çünkü ben Türkiye'de büyümüşüm; vücudum bizim tosun gibi mikrop-lara alışmış...

Aynı durumla bu kış bendeniz de karşılaştım.

Şu «Hong Kong gribi» diye dünyaya nam salan heyulâ illet var ya? O meret buralarda herkesi yere vurup kıyamet kopardı.

Önce «Gelecek, geliyor, geldi» diye dehşet hikâyeleri... Arkadan her sabah basında zayıf raporları... İstatistikler, bültenler, günlük bildiriler... Muharebe sanki.

Bütün bu hengâme gelip geçti; üstünüze âfiyet, nezle bile olmadı ben. İniltiler, hırıltılar, ak-sırık tıksırık gürültüleri arasın-da çakı gibi dolaştım.

— Her halde, diyorum, anavatan nevazilinin bünyemde biriktirdiği şerbetlenmeler Hong Kong belâsından baskın çıktı.

Ama «gelişmekte» sayılan ülkelerden birinin vatandaşı olmanın avantajları yalnız hastalık sıralarında görülüyor sanmayın. Sağ-lam kişilerin günlük yaşantısın-

YELPAZE

SAFLIK ÜSTÜNE

da da büyük bir sıkıntısı var gelişmiş ülkelerin:

Saflık ktlığı.

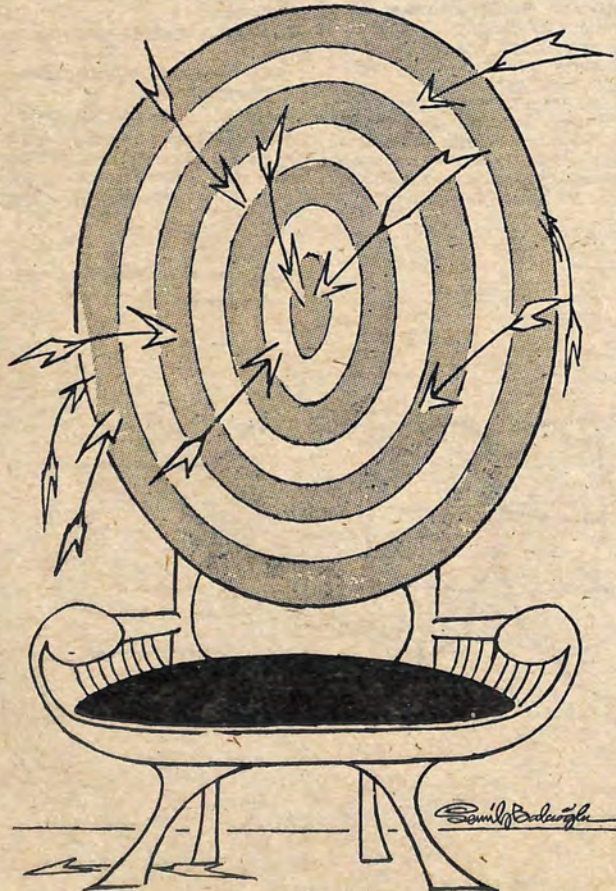
Evet, hiçbir şey saf değil buralarda. Bacaların, egzostların, türlü gaz ve sıvı püskürten milyarlarca âletin etkisiyle göller saf değil, nehirler saf değil, en kötüsü gökler saf değil.

Üstelik, teknik adına suları ve havayı boyuna zehirledikleri yetmez gibi, insanlar yenilen şeyle-

ri de yine «teknik mükemmelleştirme» parolasıyla gitgide saflıktan uzaklaştırıyorlar.

Herkesin bir —va da birden çok— arsızlığı vardır ya; benimkilerin başında kabak çekirdeği iptilâsı gelir. Okuyup yazarken kabak çekirdeği çıtırdatmaya bayılırım. Gelgelelim burada yok o nesne nedense. Onun için geçen gün bir mağazada ciciili bicili pakettlere konulmuş ayçiçeği çekir-

— Son olaylar sonucu iktidara hücumlar arttı. —

İKTİDAR KOLTUĞU!

dekleri gözümle ilişince pek sevindim; yakın akrabası olan kabak çekirdeğinin yerini tutar diye hemen bir tane aldım.

Evde açarken paketin üstündeki yazılara dikkat ettim. Ayçiçeği çekirdeklerinin bozulmaması için eklenmiş bir sürü kimyasal maddenin yanı sıra, tuz konusunda da aynen şunlar yazılıydı:

«Bu paketteki tuzda propylene glycol ile citric acid, ayrıca anti-oxidant olarak tricalcium phosphate, bha ve propyl gallate vardır.»

Midemi laboratuara çeviren bu tuzu yuttuktan sonra üstüme sinir geldi, bütün paket yazılarını hatmetmeye başladım. Hepsini, ama hepsi karmakarışık maddelele «mükemmelleştirilmiş» idi. İşte eknek terkibi:

Çeşitli unlar, çeşitli mayalar, çeşitli tuzlar, sun'i renk maddeleri, sun'i lezzet maddeleri, sun'i baharat, hidrolize edilmiş (ne demekse) süt proteini, lactic acid, propylene glycol mono-esterleri, diglyceride ve lecithin ile emülsifiye edilmiş yağ, çabuk bayatlamayı önlemek için monosodium glutamate ile calcium propionate ve daha neler neler...

Bu hayat tarzına karşı gençlerde beliren tepki kendini yalnız yiyecek konusunda değil, bütün davranışlarda belli ediyor. Söz gelimi —öylesinin daha «tabii» olduğu iddiasıyla— sokaklarda yalnızak geziyorlar.

Hattâ son zamanlarda yeni bir iddia atıldı ortaya: Dünyadaki bütün karışıklıkların kökü okumakmış. Kimse okuma yazma bilmesen insanlığın dertlerinden çoğu kayıplara karıştırmış...

Benimki de münasebetsizlik. Büyüklüğümüze yeni biçim bir propaganda malzemesi hazırlıyorum galiba. İster misiniz başlasınlar seçimlerde bağırılsın:

— Ey vatandaşlar! Biz size «Küçük Amerika oluyoruz» demedik mi? İşte Amerikan gençliğinin dönüp dolaşıp sonunda geldiği noktanın nimetlerini biz vatan evlâtlarına eskiden beri dağıtmaktayız! Bünyesi en bol ve tabii mikroplarla hastalıklara karşı şerbetlendirilen, ayakları en tabii tarzda çıplak bırakılan, gıda diye sadece saf ekmek yiyen, ayrıca kafası okuma gibi karışıklıklardan uzak tutulan vatan çocuklarını saymakla bitirebilir miyiz?

Ne dersiniz, bu propaganda tutar mı? Yoksa saflığın o kadarı bizde bile yok mudur?

Refik ERDURAN

İÇLİ KÖFTELER

Muzaffer İZGÜ

EFENDİM, biz Adana'lı olduğumuzdan içli köfteyi pek severiz. Bilmem içli köfte yapmasını bilir misiniz?

Anamız, ince bulgurla biraz unu karıştırır, iyice yuğururdu. Bir taraftan, tokmakla döve döve yağsız koyun etinin sinirlerini ayıklar, sonra yine bu etle bulguru bir daha yuğururdu... Sonra, köftenin içini bol yağlı kıymayla hazırlar, ceviz içi falan koyardı. Yuğurulmuş bulgurdan yumurta iriliğinde parçalar alır, bunlara elinde şekil vererek yuvarlar, içine kıymayı doldurur, tekrar yuvarlardı. Köfteler dizi dizi hazırlandıktan sonra, kaynar suya atılır, haşlanınca bir kevgirle çıkartılırdı sudan... Artık bunu yerken, gayetle hünerli olmanız gerekir ki, Allah korusun, köftenin gezini gözlünü arpacığını iyice hesaplamadan ısrırsanız, patlayan köfteden fıskıran yağ ve kıyma taneleriyle karşınızdakine bir güzel iç yağı ve kıyma banyosu yaptırabilirsiniz...

Aradan yıllar geçti; evlendik, çocuğa çocuğa karıştık. Bu arada bizim içli köftede de bir reform yapıldı. Şimdi bizim hanım çok yorucu oluyor diye bu köfteleri tek tek suda kaynatmaz. Sorduğumda da, «Senin ananın zamanı çoktan geçti ayol, şimdi 20. asırdayız» der. Yumurtalı büyüklüğündeki köftelerin içlerini koyduktan sonra, dizer tepsiye, verir elime:

«Haydi bakalım fırına!» der.

Evde erkek evladı olmadıktan, her evde bir ahmak bulunur, adına baba derler misali, tüm çarşı işleri, fırın işleri, pazar işleri, düğme bastırma, kemer yaptırma işleri bendenize aittir... Seve seve yaparım bu işleri bir metre ellilik santim boyumla... Giderim kocaman tepsinin altına, şişman, baboş bir Meksika'lı gibi tutarım fırının yolunu. Mübarek köfte, tam yarım saatte pişer. Ben, bu arada fırının yanındaki kahvede oturur, yarım saat sonra, yine aynı şekilde kocaman tepsi başımda eve zitmemek için köfteleri yanımda getirmiş olduğum sepete bir

bir yerleştirir, sonra da tepsiyi koltuğumun altına aldığım gibi evin yolunu tutarım...

Geçenlerde de yine aynı şekilde içli köfteleri fırında pişirttim, sepetime istif ettim, kocaman tepsi koltuğumun altında evimin yolunu tuttum. Köseyi döner dönmeyiz, bir de ne göreyim, öyle bir kalabalık geliyor ki karşıdan, var belki ikibin kişi. Kimi bağıyor «Kahrolsunlar», kimi bağıyor «Yok olsunlar!», kimi bağıyor «Yürüyelim arkadaşlar!» Ellerinde kocaman kocaman pankartlar, kiminde (Düzen) yazıyor, kiminde (Gezen) yazıyor, kiminde (Bezen) yazıyor... Eh, bu kadar kalabalığın arasından bir elimde köfte sepeti, bir elimde bir metrekare büyüklüğünde kocaman bir bakır tepsi ile geçme imkân ve ihtimal olmadığına göre çekildim bir kenara. Öndeki:

— Arkadaşlar, yürüyelim arkadaşlar! diye bağıyor. Bağırduka da damarları bir karış şışıyordu... O arada kalabalıktan biri:

— Yürü arkadaş yürü, hiç durulacak zaman mı? desin de, yapışmasın mı bizim tepsinin ucundan.

— Hey kardeşim, ben şey, köfte yahu! diyebildim.

— Yürü yürü! dediler.

Nasıl oldu bilinmez, onarlı sıralar halinde giden kalabalığın arasından buluverdim kendimi. Bir kolumda köfte sepeti, bir kolumda tepsi, minnacık boyumla onlu safın tam ortasıydım... Üstelik kafamda da kocaman fôtr şapkam var...

Yanımdaki, yanımdakine:

— Vallahi ruh meselesi kardeşim, diyor, insan bir kez inanmaya görsün dâvasına. Bak şu arkadaş! (Beni gösteriyor) Saldırıya, saldırıyla cevap vermek için tepsiyi kalkan olarak almış gelmiş. Kimbilir sepetinde de neler vardır?

Şimdi, «Sepette köfte var arkadaş» desem, belli mi olur, yerler merler de, o zaman işin yoksa aynı aynıyat memurları gibi köfteyi sayıp teslim eden, sayıp teslim alan bizim hanıma lâf anlatabilirsene anlat!

— Arkadaş, diyor biri, yorulduysan ver tepsiyi biraz da ben taşıyayım! Dâva, hepimizin dâvasıdır.

— Yok, sağol, diyorum.

— Ama tepsi nerdeyse yere değecek!

— Olsun canım, maksat vatan kurtulsun!

Hay böyle demez olaydım.

— Bravo, bravo! diye bağırmağa başladılar. Yaşsa sen arkadaş! İnsan inanmasın bir kere... İnandık-tan sonra, canını dişine takar, yolundan dönmeyiz!

Ah bir dönmeyin mümkünü olsa!..

Yanımdaki birisi:

— Arkadaş! Öne geçirelim! dedi

— Geçirelim geçirelim! dediler.

— Yahu benim yerim iyiydi be kardeşim; şuracıkta gidip duruyorduk işte!

— Hayır, bizim senin gibi gözlepek, yılmaz arkadaşlara ihtiyacımız var! Arkadaş, işte bu vatan biliyor musun sen, işte bu vatan...

Bulduğum sıra, beni bir öndeki sıraya itti, onlar bir öndeki sıraya, onlar bir öndeki sıraya... Derken kendimi en önde buldum... En öndeki sırada da olsam iyi ya, sıranın ortasında, hemen en büyük pankart taşıyan kişinin ardından yürüyordum. Bir elimde köfte sepeti, bir elimde kocaman tepsi, kafamda tencere misali fôtr... Biraz sonra baktım, toplum polislerinden iki tane si, biri sağımda, biri solumda sırf beni gözetliyorlar.

Geldik mi meydanlığa? Karşımızda başka bir grup. Kendi kendime, «Tam sıvışmanın zamanıdır» dedim. Dedim ama, anlaşılan miting tertip edenlerden birisi olacak, yanıma yaklaşılarak:

— Arkadaş dikkatli olalım ha! dedi.

— Oluruz canım, oluruz, dedim.

— Sepette ne var?

— Köfte!... Hem de içli köfte!

Arkadaş, espri yaptığımı zannederek kıs kıs güldü... Fakat ben durmadan bir fırsat arıyordum, nasıl etsem de kurtulsam diye... Bizim

tarafın hatibi, tam konuşmaya başlayacaktı ki:

— Ya Allah! dedim, öbür kalabalığa doğru koşmaya başladım. Kendimi bir o kalabalığın arasına atabilirsem, yaşsadam... Hem ben kurtuldum, hem de köftelerim... Koşmamla beraber, üç toplum polisi de benimle beraber koşmaya başladılar. Kimileri de bağıyorlar:

— Tutun namussuzu, sepetinde bomba var!

Ulan aman, vaziyet kritik ki, kritik... Karşıdaki kalabalık da yürümesin mi üzerime? Bir şey değil, Allah korusun bir ayağım takılacak, köfte mofte hak getire... Bir sol yaptım, bir sağ, sonra geri vitesi... İşte ne olduysa ondan sonra oldu. İki taraf birbirine girdi, toplum polisi de her ikisine...

Bizim taraftan olanlar yapışmışlar sepete:

— Yahu bırak, kullanalım, tam zamanı, diyorlar.

Ben çekiyorum:

— Verin yahu sepeti! diye.

— Yahu bırak yiyelim şunları!

— Ulan bu kavga gürültüde içli

köfte mi yenir be?

— Yahu sana içli köfte yiyelim diyen kim? Ver şunu be!

Yapışmışım ki sepetin kulpuna, eh! Sepeti alamayınca, bu sefer sepetin içine saldırdılar. Engel olayım derken, tepsi elimden kaydı gitti, tepsiyi yakalayayım derken, köfte sepeti gitti. Tabii bu muhit içli köfteyi bilmediği için, eline aldığı nesneye bir anlam veremiyor, atom mu, dinamit mi, ne olduğunu anlamaksızın korka korka karşı tarafa fırlatıyordu... Bizim köfteler kimin yüzüne çarparsa, sapsarı içyağına boyadığı gibi, kıymalarla bulgurlarla suratlari perşembe pazarına çeviriyordu... Köfte, gözünün üstünde patlayanlar, yağlı kıymayı bir arada görürnce:

«Yandım anam, gözüm çıktı!» diyecek bağıyorlar, kendilerini yere atıyorlardı.

Benimse, elimde tepsim köfte sepetimin ardından koşuyordum:

— Verin ulan köftelerimi!...

Nerden geldiği bilinmez, şaap bir köfte de benim burnumun üzerinden patlayıverdi. Ama, can havliyle bile olsa, köfte kırıklarını haram etmemek için ağzıma atıverdim. Biri:

— Yenmez yahu o, bomba mıdır, nedir? deyince:

— Haydi ulan oradan! dedim: O nun masrafını bilen bilir!

Neden sonra, köfte sepetimi birinin elinden çektim, aldım. O kargaşalıkta bile saydım köftelerimi. İçinde beş tane kalmıştı... Kendi kendime:

«Kurtarmak, kurtarmaktır» deyip, koşmaya başladım. Çok geçmedi, toplum polisleri yetişip ensemde yakaladılar:

— Seni gidi namussuz seni, meydanı kana bulayan seni! dediler.

— Yahu âbiler, ben buladıysam bile, elimde olmadan içyağına buladım be, dedim.

Anlatabilirsene anlat!...

— Şuna bak, kalkanla gelmiş. Hanı ulan kılınç?

— Ne kılıcı âbiler?

— Ne kılıcı ha!...

Yaka paça götürdüler bizi karakola. Tabii, şu âletlerim içli köfte sepeti ve tepsimle beraber.

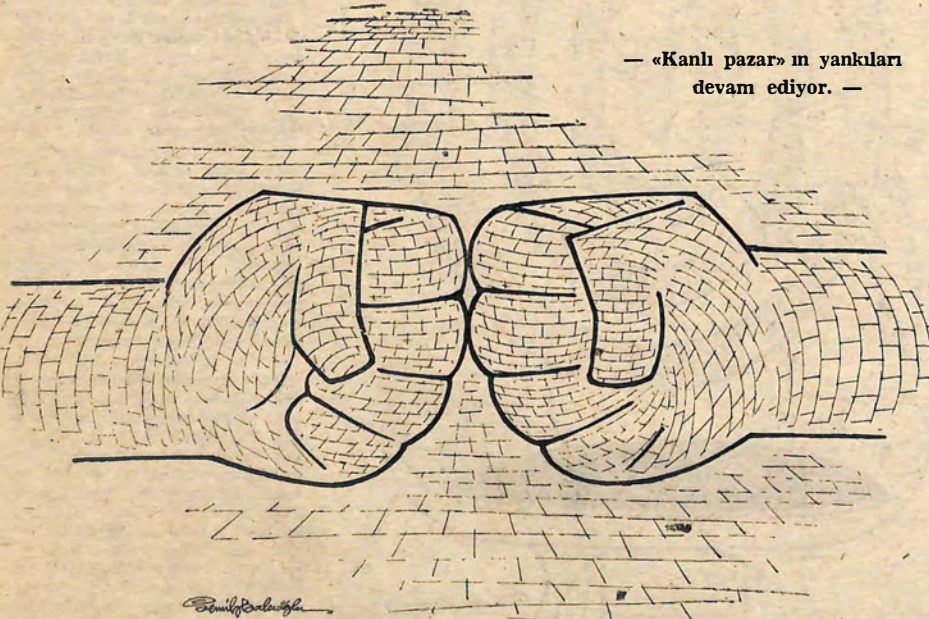
Karakolda burma bıyıklı bir komiser, köftelerden üçünü birer lokmada yuttuktan sonra:

— Ulan bizim melmekte de bundan yapılar amma, heç böyle gözeline yememişem, demesine rağmen, yine de bizim geriye kalan iki köfteyi tahlile göndermekten kendini alıkoyamadı...

«Efendim, belli mi olurmuş, gerçi köfte kılığında imâl edilmişmiş ama, ne malûmmuş içerisinde napalım olmadığı, ne malûmmuş içerisinde en tesirlişinden T.N.T. patlayıcı maddesi bulunmadığı...

Muzaffer İZGÜ

— «Kanlı pazar» ın yankıları devam ediyor. —

Yazısız

ankara MEKTUBU

OK sevgili Akbabam, Sana KLM uçağından, göklerden yazıyorum. Paris'e uçuyorum Akbabam, sevinçsiz, donuk bir içle... Halbuki ben Abant'a kadar bile uzansam bayram düğün ederdim. Son bir ayın bilançosunu çevre üzre ve özüm üzre sana sunayım. Arada pırıltılı olaylar da var ufak tefekten.

BAŞBAKANI AZCIK KÜSTÜRDÜK GALİBA!

Son basın toplantısında, irticalen halledilmeyecek bir soru sordum, kimsenin zevkine gitmeyen. Bundan sonra zevke giden sorular soracağım, bunu sana ve başkalarına vâdederim Akbabam.

Dedim ki: «Yakın komşumuz müthiş turistik bir hamle yapıyor, bizi de hamlesine bir güncağızlık gezi diye katıyor... N'apacaksınız ki karşılık olarak?»

Bütün arkadaşların, (ki, o sevimsiz yeşilli toplantı masasının etrafına tünmüşlerdi) gözlerinden gözlerine şu cümle atladı: «Bre ukalâ... Bre densiz... Bre hatır gönül tanımaz!»

Ve hatır gönül tanımazlara en azından n'apılır? Terslenir en azından. Onun'çin azcık ben de terslendim...

GELELİM ÇEVREYE:

Biliyorsun Akbabam, bu sene seçim senesi; biliyorsun Akbabam, bu ay bütçe ayı. Herkes bir gergin ki, kopmadıklarına şaşıyorum...

Partilere gelince, şu arada sanki birbirlerinin yakasını bırakmış gibi... iç yakalarıyla uğraşıyorlar; batan bir şey mi ne var iç yakalarında!...

Hani Öndördüncü Lui'nin zamanındaki danslarda birleşmeler, ayrimalar, selâmlaşmalar, sırt çevirmeler olur ya... Parti içinde bunlar oluyor, az'cık daha hoyrat ve demokratik stilde! Saray stili tabii daha yumuşaktı!

Bana küşşenleri daha fazla küştürmemek için teferruata girişmiyorum!...

Dışarda bir de komandolar var, sana onlardan özel bir yazıda söz açacağım...

O arada, Marmara Otelinde (çiftliktedir, onbeş sene sürmüştür yapılmaması), AP'nin dokuzuncu doğum yılını kutladık, rüzgârların şehri uçurduğu bir günde...

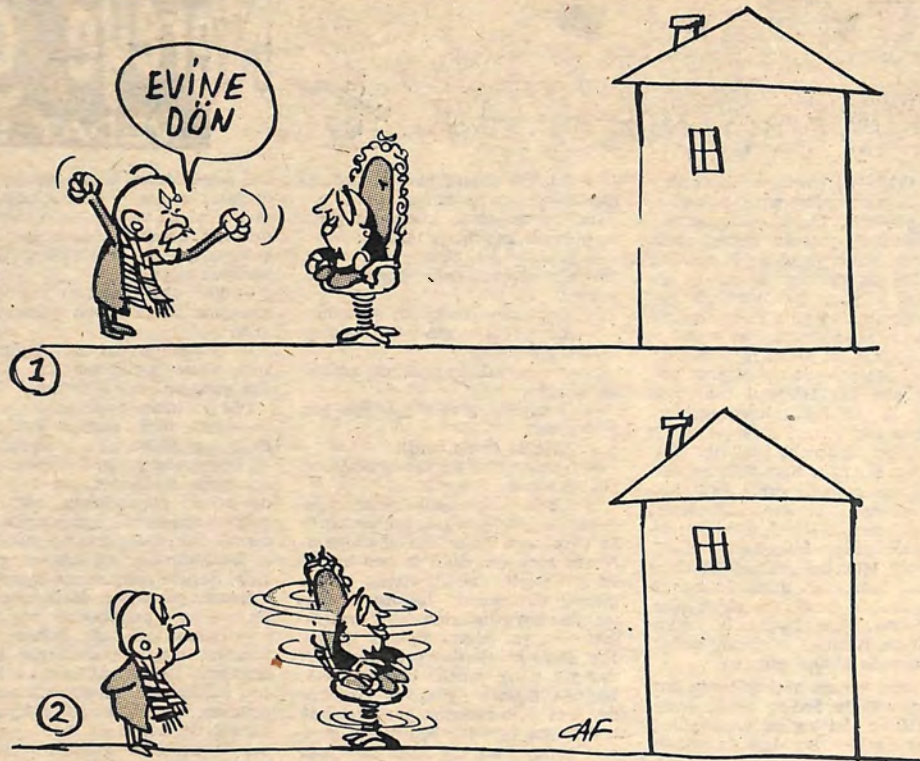
Bizi otelin holünde, balmumundan, tabii büyüklükte, kuyruğu yataylaşmış bir at karşıladı. Boyuncağızında bir nazar gözü vardı, nişan-gâh yapacak kadar büyük!... (Yüz metreden nişan alabilirsin Akbabam!)

Alt katta da buzdan bir kardeş vardı, yazık çabuk eridi de, kuyruğu gövdesinden koptu... Kuyruk çabuk kopar, çabuk eklenir; mesele başta dimi? O yerinde duruyor şimdilik!

Sana, ilk balosuna gitmiş genç kız gibi balo anlatacak değilim... Zaten az danslıydı. Sadece şantözler Başbakanın önünde eğilip büküldüler. O da onları, kafası bambaşka yerde ve safasız gözlerle alkışladı: Başbakan olmak çok zor Akbabam!... Bunu Başbakanlar bile anlıyor bütün o hükümet etmenin hayhuyu içinde!

Balonun uç vakası, Göksel Arsoy vakasıydı. Biliyorsun, Göksel Arsoy artist... Sarışın, mavi gözlü, iri, yakışıklı... Herkescağız gibi o da şarkıcılığa dökmüş...

Dedi ki Göksel Arsoy: «— Fatih n'apmış ki?... Sadece kır atıyla İstanbul'u almış!... E,

Muhalefet, hükümetin istifa etmesini istedi. — Gazeteler —

AP'nin kır atı n'apmış?... Bütün Türkiye'yi almış...

Ve pat pat pat alkışlandı...

Ondan sonra sana ne anlatayım?

Daha «üstün» vaka bulmak güç!

Haaa, iki kitap okudum. Biri

«Türkiye'nin Düzeni» Doğan Avcıoğlu'nun...

İki sene emek vermiş...

Kendisine ayda 800 lira bile getir-

memiş... Her halde Göksel Arsoy

daha fazla kazanıyordu bir ayda!

Bir de doktor (Hukuk doktoru)

Kemal Mimaroglu'nun «Çarınar

Mahallesin»... Realist, kuru, isyanı o-

laylara sarmalanmış... Hukuk pro-

fesörünün roman yazması iyi şey

Akbabam dimi?... Yalnız «takma

adla» yazmasını sevmedim!...

İşte, Akbabam.. pırıltılı, ufak te-

fek olaylar da bunlar.

Şimcik Paris'e uçuyorum, iş üzre!

Çok çok sevgiler, selâmlar...

Nimet ARZIK

YUSUF ZİYA ORTAÇ

1968 - 1969

Armağanı Yarışması

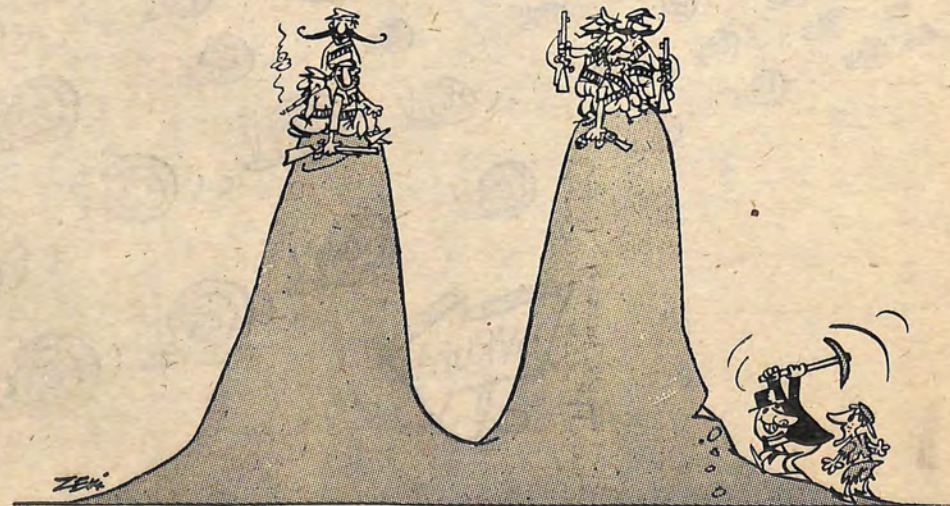
Kurucumuz adına düzenlediğimiz «Bir Perdelik Oyun Yarışmamız» sonuçlanmıştır.

Sanatçılarımızın büyük bir ilgiyle katıldıkları «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı Yarışması» na gönderilen eserleri, jüri' büyük bir dikkatle incelemiştir.

Gelecek Sayımızda

Birincilik ödülü (2500.— T. L.) kazanan eseri yayınlıyoruz.

Şakiler dağları paylaştı. — Gazeteler —

— Bak şimdi, paylaştıkları dağların yerinde yeller esecek!..

Nereye gidiyoruz?

VEDAT SAYGEL

K IYMATLI gardaşım Durmuş: Gurbata çıışımın onbeşinci güntünde, bizim çoban emminin beklediği yapının lâbetçi gültübesindeki hasta yatağımdan sana bu meğtübü yazdırıyom. İstanbul'a geleceğini biliyom ya, hazırlığı gelmen bağımından yola çığmadan önce bu meğtübü alman için gayret ediyom. Aldın mı aldın, gayifenin ortalığı bi yerinde yazdırdırlarını seslicene ohu da, İstanbul hasratıyla yanan, ilk fırsatta pılısını pırtısını dıplayıp göç etmeyi gafasına goyan hemşeriler, ahıllarını başlarına devşirsinler. Sonra o Hacı emmiye söyle, şeytana uyup da gurbete çıhacakların ellerine gimsenin adresesini duduşdurmasın. Niden dersen, melmeketten çıhıp İstanbul'u bulmah golay da, İstanbul şehrinde Harbiye semtinin bulmanın mümkünatı yoh gardaşım! O darafa bi giden olsa, dağılacam ardına. Herkes bi yerlere gidiyo da, Harbiye'ye gitmeg neden-se kimsenin ahlına gelmiyo.

Çobanın yanına yerleştiğimin hafdasına, «Hadi» dedim gendi gendime. «Hazır bi işe güce başlamamış-ken su Harbiye'ye gidem de, enişdesini bulup, Hacı emminin selâmını götürem.»

Elimde adrese, düştüm yola. Hava bi güzel, yollar bi dolu ki görün. Aylak gördüğüm birine soku-lup:

— Selâmün aleyküm abey, dedim. Sineg gşlar gibi salladı gafasını. Dedim:

— Harbiye denen yere ne yandan gidilir?

Meğer aylak değilmiş oğlan. Argamızda dıplanan eli bayraglı galabalığın söylediklerini diğneyip diğneyip gollarını galdırarakdan:

— Heey! diye ünnüyereg havaya sıçrıyo.

Bayraglılar da bi galabalık, bi galabalık, ben diyem beşbin kişi, sen de onbin... Galdım mı aralarında? Sadece galsam gene iyi... Bağrışa çağrışa yürümeye başlamasınlar mı? Sele gapılan çöp gibi sürüngenip gidiyom! Benim gibi itile gagıla yürüyen birine:

— Gözünü sevm gardaş, dedim. Harbiye'ye ne yandan gidilir?

Halime mi acıdı, insafa mı geldi ne olduysa bağırmaı bıracıp:

— Bizimle gel, dedi.

— Siz nereden gelip, nereye gidiyonuz?

Sevabına yine cevapladı sorumu:

— Biz Kurtuluş'dan gelip, bağimsızlığa gidiyoruz!

Çevremizdekilerin uğultusu arasındadır sordum:

— O dediğin yerden Harbiye çoh dudar mı?

Bi başgası cevap verdi:

— Taksim'den yürüye yürüye on beş dakikada gidersin.

Eh, hele bağimsızlık dinen yere gadar hep birliğe gidelim, ordan öte sora sora bulurdum Harbiye'yi.

Neden ayrı ayrı değil de hep birlikde gittiklerine, neden efendi gitmeg durukene bayrak çekip marşlar söylediklerine ahlı erdirdiğim yoh ya, bağrıa zıplaya gidiyog. Hani nerelerden geçdik, ne gadar yol gittig vallaha bildiğim yok.

Bağrışa çağrışa yürüdük yürüdük de, tam bi meydanlık yere gelende bi hücumu uğradık, ben diyem giya-mat gopuyo, sen de bizim gasabada belediye seçimleri oluyo! Zopanın indiği yerden ses çıkıyo! Daşın vurdu-ğu yerden gan çıkıyo! Düşenin galkanın, ayaklar altında galkanın hasa-bı yok! Ülen bi yerlere sıvısam da, hiç olmazsa gendi canımı gurtaram derken sarkık bıyıklı, başı galpahlı tıfıl iki oğlan:

— Dur bahalım, nerden gelip, nereye gidiyon? diye yapıştı ibiğime.

Hacı emminin gönderdiği yerin adını unuttum da, buraya gadar bir-likte geldiğimiz oğlanın dedikleri galmış aklımda:

— Biz de sizlerdenik aham, dedim. Kurtuluş'dan gelip, bağimsızlığa gidiyoruz. Oradan da bizim Hacı emminin eniştesini bulup...

Ense kökümde bi odun, gıçma bi tekme indi, lafımı damamlamadan yuhıldım oracığa... Ben ünnekçe onlar vurdu, ben ünnekçe onlar vurdu! Sonunda ben ünneyemez oldum, zaar onlar da yoruldu ki, bırakıp gittiler. Şöyle bi doğrulayım

da, sokaklardan birine sıvışıp gay-bolayım dedim, gımldamak ne mümkün! Ne belim dik duruyo, ne dizlerim dutuyo! Halımı görüp de goluma girerek beni yolun giysisına sürtiyen bi polis:

— Yaa, dedi, parolayı yağış ver-meseydin bütün bunlar gelmezdi ba-sına.

— Gözünü sevm bey, dedim, pa-rola neyse söyleyiver de, sağ sa-lım geldiğim yere döneyim.

Pek bi insan evlâdıymış:

— Bak, dedi. Buraya kadar bir-likte geldiklerinle karşılaşsın, «Kurtuluş'dan gelip, bağimsızlığa gidiyorum» diyeceksin. Az önce seni dövenlerle karşılaşsın, «Altay'dan gelip, Ergenekon'a gidiyorum» diyeceksin. Eli sopalı, çember sakallılar-la karşılaşsın, «Hilâfetten geliyo-rum, Şeriate gidiyorum» diyeceksin.

Hemen yanımda dövüşenlere bir iki cop da o patlattıktan sonra:

— Dahası var, dedi. Buradan kur-tulursan, maçtan çıkanlardan kurtu-lamazsın. Baktın yakasında F.B. ro-zeti olanlar var, «Sonunculuktan ge-liyorum, şampiyonluğa gidiyorum» diyeceksin. Rozetinde B.J.K. yazıyo-rsa, «Birincilikten geliyorum, sonun-culuğa gidiyorum» diyeceksin.

— Sağol bey, dedim. Hele şunları bi ezberliyeyim de...

Sağına soluna iki cop daha salıa-dıktan sonra:

— Partililer de yolunu kesebilir, dedi. Yakasında A.P. rozeti olana, «Demokrasiden geliyorum, şiddete gidiyorum!» diyeceksin. Rozetinde C.H.P. yazana, «İktidardan geliyo-rum, muhalefete gidiyorum» diyeceksin. M.P. rozeti taşıyana...

Beni bırakarak az ilerdeki bi gav-gamın ortasına atıverdi.

İyicene şaşırdım mı puslayı! O go-ca meydanlıkda bi harp oluyo, ki-min kime vurduğu, kimin kimden yana olduğu belli değil! Olduğum yerde galsam, kimvurduya gidecem. Galkıp savaşmanın yolunu arasam, her bi yol ağzı tutuk, nasıl geçecem? Gözümlü garartıp, galktım ayağa. Galktım da, kimseyi huylandırmadan gıcın gıcın savaşmanın çaresini arıyorum. İki adım attım atmadım,

az ilğimde yere tıhtıkları adamın işini bitiren dört kişi, zopaları gal-dırıp:

— Sen nereye gidiyon len? diye dikildiler depeme.

Polisin söylediklerini akılda dut-mak ne mümkün? Can gaygusuyla ünnekdim:

— Yabancı değilik aha... Hilâfet-ten gelip, şampiyonluğa gidiyoruz.

Sırtıma bi sopa indi, iki büküm:

— Vurman Allahışkına, diye ün-nedim tekrar. Şaşırdık işde... Hiç yağış gınuşmaz mı insan? Ehasın-da Ergenekondan geldik de, hilâfete gidiyoruz!

Adamın düşünmesine gafasını dop-lamasına fırsat vermiyorlar ki!.. Ge-rimden tepigi yeyince:

— Doğrusu şampiyonluktan gelip, bağimsızlığa gidiyoruz, diye yattı-ğım yerden düzeltince başımda di-kilenlerden biri:

— Bırakın bu hıyarı, dedi arka-daşlarına. Sopa yiye yiye geldiği ye-ri de, gideceği yeri de unutmuş te-res!

Bıraktılar. Ortalıktan el ayak çe-kilene gadar bi çahlığın ardına giz-lendim de, kimsecikler galmayınca yürüye yürüye Çoban emminin ça-lıştığı yapıya döndüm.

O gün bu gün hâlâ yatıyom. İyi-leşsem bile bi daha tövbe yalnız baş-şıma dışarı çıham. Çıhsam bile Harbiye denen yeri aramam! Bunu hacı emmi böylece bilsin.

Sana gelince: Eğer bu başımdan geçenleri okuduktan sonra bile fik-riniden caymaz da İstanbul'a gelme-yi kalkarsan aklında bulunsun, o Bağimsızlık denen semte gitme. Git-meye galgışsan bile parolaları öğ-renmeye ihmal etme. Garşına çıhan-ların nereden gelip, nereye gittikle-rini bilmedin mi, canını gurtaracak bi zokak içini zor bulursun!

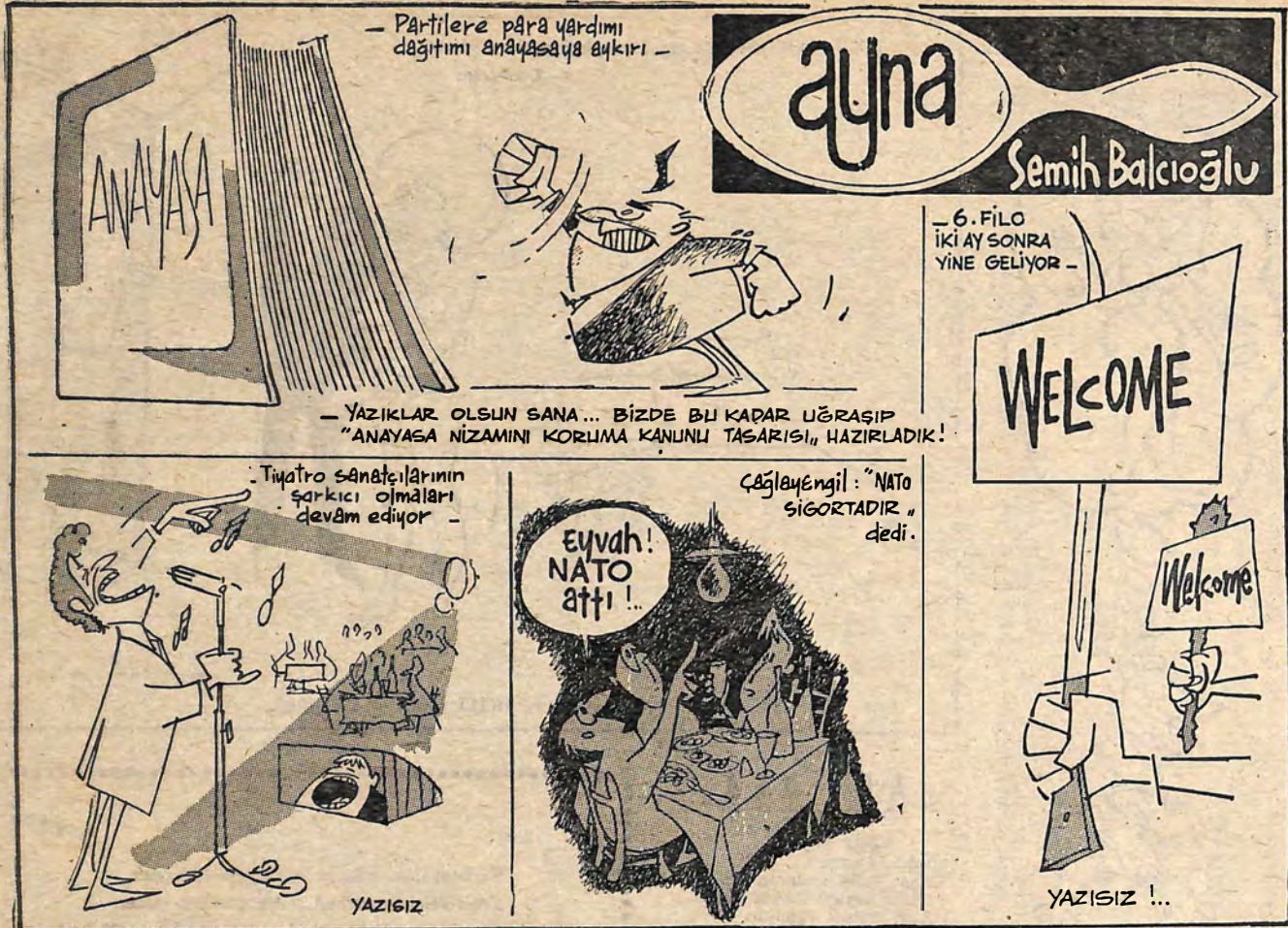
Meğtübümü burada keserkene tüm köylüye birer birer selâm eder, göz-lerinizden öperim. Dik gafası yü-zünden köyünden çıhan, zahmatlı bi yolculuktan sonra İstanbul'a varan, Harbiye'yi ararken parolayı bilme-mek yüzünden yatalak olan gardaş-şın bay Dursun.

Vedat SAYGEL

Avrupa'ya salyangoz ihraç edeceğiz. — Gazeteler —

BİZİM 6. FİLO!

YEDİ

PAZARTESİ

Yakındır

Dünya tıp adamları harıl harıl çalışıyor şu son yıllarda. San-ki birbirleriyle yarışıyor müba-rekler. Biri, ümitsiz bir hastanın kalbini mi değiştirdi? Diğer meslektaşından geri kalmamak için hastasına komple gırtlak ta-kıyor. Biri böbrek nakli mi yapı-yor? Diğer ondan bundan artır-dığı yedek parçalarla yepyeni bir adam yapmaya bakıyor.

Bizde de buna benzer deneme-ler yapılmıyor değil. İşte, ölü-müzdeki gazeteden el sallayan haberlerden biri: «Gaziantep: Yıl-lardır duymayan sağır bir kadı-na, devlet hastanesi doktorları kulak zarı taktı.»

İnşallah pişman olmaz kadın-cağız. Zira seçim konuşmalarının başlamasıyla, şöyle bir haberle karşılaşmamız da mümkündür: «Gaziantep: Duyduğu seslerden bir türlü uyuyamayan kadın, ta-kılan kulak zarının çıkarılması için, kapağı yeniden devlet has-tanesine attı!»

SALI

Fal mı bakıyorlar?..

Kanunlarımıza göre muska yazmak, üfürükçülük yapmak ya-saktır.

Ama sosyeteye çalışanlar bu yasağın dışında kalır.

Kanunlarımıza göre falcılık ya-saktır.

Ama ünlü kişilerin falına ba-kanlar bu yasağın dışında kalır. Uluorta çalışanları da bunu

göstermiyor mu? Bir bakıyorsa-nuz. Ecevit'in falına bakılmış, bir bakıyorsunuz Demirel'in... Bir bakıyorsunuz 1969 yılının fal-na bakılmış... Bir bakıyorsunuz Göztepe Futbol Takımının...

«Acaba bundan sonra kimin fal-na bakılacak?» derken, iki tin-lü falcımızın birbirlerinin falına baktıklarını gazetelerde okuma-yalım mı? Falına bakacak adam mı bulamamışlar, yoksa aradaki rekabete mi dayanamamışlar ne olmuşsa Gürcü Bacı, Hayriye Bacı'yı karşısına almış, evire ge-vire bir güzel falına bakmış: «Se-nin sonun çok kötü olacak!»

Hani falcıların söyledikleriyle, politikacıların söylediklerini kar-şılaştırdınca, hangisinin falcı, han-gisinin politikacı olduğunu ayr-dedemiyor insan. Zira, günümüz-de parti liderlerinin de birbirleri-nin gelecekleriyle ilgili tahmin-leri şu dört kelimeden ibaret: «Senin sonun çok kötü olacak!»

Falcılar mı politika yapıyor, politikacılar mı fal bakıyor an-layamadık, gittik

ÇARŞAMBA

Hovardanın tasarrufu

İ.E.T.T.'nin İngiltere'den sipa-rış ettiği 300 otobüsün altıncı partisi olan 26 otobüsü getirmek için, 40 kişilik personel uçakla İngiltere'ye gönderilmiş.

Nedenini merak edince öğren-dik ki, uçakla yolculuk kararını, tasarruf için almış idare. Ede-cekleri tasarruf da ne imiş bili-yor musunuz? Benzin parası ile personelin beşer yemiyesi...

Şaka maka az tasarruf değil hani. Beşer yemiyeye bu, dile ko-lay. Her birine elliser lira günde-lik verseler, kırk kişinin beş yemiyesi eder onbin lira... Ama di-yeceksiniz ki, beş altı kişinin u-

çak parası da bu kadar tutar.

Olsun, tasarruf tasarruftur. Ne hovardalar vardır sigara alırken pazarlık yapar da, lokantada beş liralık yemeğe on lira bahşis a-tar. Hele bu atılan bahşişler de ondan bundan borç alınan para-larsa, at gitsin! Ne demiş atala-rımız? Borç bini aştı mı, tavuk eti ye! Anlaşılan tavuğa başladı bizim İ.E.T.T. de!

PERŞEMBE

İkisinin ortası

Tanzanya'da 102 yıla mahkûm bir kasa hırsız, Emniyet Müdür-lüğüne getirildi.

Eee, Tanzanya bu... Dünyanın en geri ülkelerinden biri..Bunca-cık gariplik de olmasın mı?

Los Angeles: Meslek sırlarını veren yetmişlik kasa hırsızına polis, kimseye nasip olmayan bir merasim tertiple-di.

Bu da dünyanın en ileri sayı-lan ülkesinin garipliği...

Allahtan ne Amerika kadar i-leriyiz, ne Tanzanya kadar geri-yiz. Namuslu insanların titrestği ülkemizde biz bu gibi adam-lara sadece, modern cezaevimiz-den konforlu birer daire verimiz!

CUMA

İstedığınız kadar...

Televizyon programlarına çı-karmak için, Japonlar hünerli 7 Türk arıyorlarmış.

Yedi kişinin lâfı mı olur bira-der? Gönderelim. Yetmiş kişi de-yin, yetmiş kişi; yediyüz kişi de-yin, yediyüz kişi gönderelim. İn-san dersin, bizde... Hüner der-sen, bizde...

Elin tapulu arazisini bir anda yok eden mi istersiniz? Şehrin göbeğine iki günde yedi katlı ka-çak bina diken mi?... Küçük bir para mukabilinde devletten ça-

GÜN

buk pasaport yapanlarımız var, resmi paradan ayırdedilemeyecek kadar güzel sahte para basanları-mız var, uluorta trafik ehliyeti satanlarımız var. Yeter ki maaş-tan haber verin. Geliriz. Hem yalnız televizyon filmi değil, ba-kın daha ne filmler çeviririz!

CUMARTESİ

El elden üstündür

Ünî Karadeniz Ereğli'sini aşan ve tabelasındaki isminin önüne eklediği bir sözcükle kendini «Jet Berber» diye tanıtan bir va-tandaş, yarışacak meslektaş arı-yormuş.

Adamcağızın bütün hüneri de ne imiş biliyor musunuz? 20 sa-niyede bir sakal traşını tamam-lamak...

Kendine bu kadar güvendiğine bakılırsa, ya berberlikteki geliş-meleri bilmiyor, ya da gerçekle-ri kabul etmek işine gelmiyor.

Zira onun berber dükkânında 20 saniyede yaptığı traş, eoloğu siyaset alanında yapıyor. Hem ne sabunu var, ne fırçası, perdah-lamak da cabası!

PAZAR

Sizi gördükçe

Başbakan açıklıyor: «Kaba kuv-vetin karşındayız.»

N'olur, bize acıyorsanız çekil-lin karşısından. Zira şu «Kaba kuvvet» denen ne meret bir şey-se, karşısında sizi gördükçe öf-kesi artıyor, öfkesi artınca ki-mi tutarsa ona patlatıyor!

Hani yine böyle bir ricada bu-lunmazdık ya, siz karşı çıktıkça olan bizlere oluyor da...

Sigara, kadınların yüz ve vücut güzelliğini bozuyor. — Gazeteler —

Yazısız

6. Filo, ikili anlaşma gereğince İstanbul'a geliyor.

— Gazeteler —

— Sen de mi İKİLİ ANLAŞMA yaptın?..

AF OLA

TURP SUYU

Tiyatro: Dormen.

Yazan: Refik Erduran.

Sahneye koyan: Turgut Borah.

Dekor: Bülent Erboşar.

Kostüm: Güler Erenyel.

Oynayanlar: Erol Keskin, Şefik Düğen, Göksel Kortay, Emel Mesçi, Hâdi Çaman, Alpay İzer, Hüseyin Kutman, Altan Erbulak, Yüksel Gözen.

İmdaat, İmdaat, İmdaat, sahne beyaz saçlı, tekerlekli iskemleli, yaşlı ve sakat bir adam avazı çıktığı kadar bağıyor. Yüreğimiz ağzımıza geldi gelmedi; sahneye bir uşak girdi. Ferahlayıverdik, birden. «İmdat», meğer uşağın adıymış. Sakat adam ise emekli bir paşa.

Paşanın bir kerimesi var; ruhlarla, muskalarla, tütsülerle haşır neşir, ucuz ve hissi maceralar peşinde. Bu gençlik budalası hanımın da boyuyla beraber iki çocuğu mevcut, bir kız bir oğlan. Kız, sahne çığını. Ya tiyatro oyuncusu, ya film yıldızı olacak. Bütün yaşantısı buna göre. Oğlana gelince, sınıfta döne döne kafası dönmiş; zıpır, kafasız, tembel ve bir at sineği kadar can sıkıcı. Damat bey dersiniz evlere şenlik... Kayınpederin varını yoğunu yürütüp cebellezi eylemiş. Doğu'da da bir takım karanlık işler çevirmiş. Maden işletmek filân gibi bir şey, orası pek iyi anlaşılmıyorsa da, sıkı bir iş adamı olduğu lâflarından ortaya çıkıyor. Evde sıkı yönetim kurmuş, onu gören herkes hava hücumuna uğramış gibi kaçacak delik arıyor. Damadın ağabeyisi de ondan aşağı kalmaz paragözün teki. Paracıklarının tursusunu nasıl kuracağını bilemiyor. Uşak Doğu'lu bir kardeşimiz. Babasının ölümüne damat bey sebep olmuş ise de o bunun farkında değil, gelmiş uşaklık ediyor onun yanında.

Paşanın elinde kala kala bir bu evi kalmış. Onu da yıktırıp yerine apartman dikmek istiyorlar. Paşa buna karşı koymak azminde. Sizin anlayacağınız, evde iyicene bozulmuş bir düzen. Pekli, ne yapmalı?... Paşa, eski bir dostuna başvuruyor. O da Paşaya işi yıkıcılık olan oğlu Turp'u gönderiyor. Turp, cambazlıktan garsonluğa uzanan çeşitli meslekleri sınamış, sonunda yıkıcılıkta

Çivi Çivi

Sârhoş; evin yolunu kırık, eğri hat eder,
Yeşil saha dururken gider çamura çöker.
Nâra atar, «Hık!.. Hık!..» der bin bir türlü hâlteder,
Şişesi cebindeyse bir kaç «Fırt» daha çeker.
Dayanağı da şudur: «Çivi çiviye söker!»

Bazı siyasiler de benzerler bu sarhoşa;
Bir fasit dairede döner, dururlar boşa.
Sürmek isterler suyu inat için yokuşa.
Kendileri boğulur bu yüzden teker teker,
Geridekiler derler «Çivi çiviye söker!»

Kimi medeniyete dedi: Gâvur icadı,
Kimi bütün gücünü şer uğruna harcadı.
Bir «Nefes» te her şeyi düzeltecekmış Cadı (!)
Katrani kaynatmakla elde edilmez şeker;
Boşver bütün bunlara «Çivi çiviye söker!»

— Kırılar alât

— Düşündü

— Yahu, kırk yılda bir gece maçına gidelim, dedik. Onu da burnumuzdan getirme!..

İ Söker!

Yıllardır karanlıktan kurtulamadık gitti,
Yıllardır gericiiler bizi geriye itti.
Yetti bu kadar çile, canlarımıza yetti,
Yol almak mümkün değil, boşa dönüyor teker;
Seyirci, zorla! diyor «Çivi çiviye söker!»

Dedem ölmüş, babama hayli iradı kalmış,
Onun damağında da bolluğun tadı kalmış.
Şimdi bu mefhumların lügatta adı kalmış,
Anlamını sorduğum herkes boynunu bükür;
Sonra da der, aldırma «Çivi çiviye söker!»

Aylıklar artacakmış bilmem kaç oranında,
Kazak Abdal misali «Hayra düş yoranın da...»
Yüzde yetmişbeş vergi bu derin yaranın da
Üstüne avuç avuç tuz eker, biher eker;
Sen şunu unutma ki «Çivi çiviye söker!»

Salâhattin KUTLU

ine artıyor. —

aşınamadık!..

SURÇ-U LİSANIMIZ

stop etmiş pek de sevmiş bu işi. Bir yere gidip de düzensiz bir şeyler gördü mü hiç bakmaz yıkarmış. Kısacası bu eve gelince, Paşadan yana damata karşı işe giriyor. Türü çeşitli ama pek çocuksu oyunlarla damadın fıçasını meydana çıkarıyor. Bu işler olup biterken evdeki uşağın kafası aydınlanıyor birden, Paşanın ve yıkıcının yanında yer alıyor. Sonunda Turp damata bir takım kâğıtlar imzalatıp evi kurtarıyor ve çıkıp gidiyor. Evi Paşa'ya teslim ediyor. Paşa, uşağı çağırıp «İmdat, gel bakalım bu evi sen düzene sok» diyor. Olay burada sonuçlanıyor. Alınacak ders anlayabildikse eğer şöyle olmalı:

Paşa peder, bıçak kemiğe dayanınca yıkıcıyla bir olacak. Uşak, yani halk ona yardım edecek, düzeni değiştirecekler. Yeni düzeni kurma işini de Paşa peder halka bırakacak. Eh, olur mu olur!... Umud dünyası bu.

Erol Keskin, Paşa'da keskin bir emekli general değil, Amerikan filmlerinde çok görülen türden muzip bir büyük baba.

Damat'ı iyice korkutucu yapabilmek için Hüseyin Kutman bir kafa sallama tikine sığınmış. Hâdi Çaman haylaz oğlan rolünü iyice benimsemiş bu yıl. Emel Mestçi de kırtkan kızı. Çıkarıcı gıcık âşık tipini Yüksel Gözen «Cengiz Hanın Bisikleti» nden ezbere biliyordu zaten. Bu role hazırlanırken pek sıkıntı çekmemiş olsa gerek.

Ruhlarla, tütsülerle, büyülerle haşır neşir sereserpe aptalsı Kerime hanımda Göksel Kortay, rolünü yalnız katlığundan rahatça yararlanmış. Amca beyde Alpaz İzer hiç güçlük çekmeden sık sık ayılıp bayılıyor. Bizim de içimize baygınlıklar geliyor onunla birlikte. Turp'ta Altan Erbulak alışlagelmiş bir ustalıklı mekanik komikliğini sürdürmekte.

Doğu'lu uşağın açmazını ta içinde duymuş Şefik Dögen çırpıp duruyor.

Bülent Erbaşar düzenli ev meraklısı bir adamın titizliğiyle döşemiş sahneyi. Bütün kişiler normal kılık kıyafette; kostümlerin hiçbirini yadırgamıyor insan.

Handan SELÇUK

— Bence, gösteri oturuşuna katılmayız!..

— Verin oy'larnızı ben taşıyayım. Size yük olmasın!..

— Bu güççük...
— Bunun da heznesi dar. En aşşığıdan yarım okka boya gatilabilme-
li...

— Dar gelirli memür işi...
Mustafa ağaya piyangodan bir milyon lira vurunca, önce üstünü başını düzmtüş, sonra varlıklı görünmenin dekorunu tamamlamak üzere, okur yazar olmadığı halde, dolmakalem satın almak için kırtasiyeciyeye gelmişti.

— Ulan ketip, şu kalemi konturol it bakalım, yazabiliyo mu?

Piyangonun vuruş gününden beri Mustafa ağanın kâtiplik görevini üzerine alan İbo, kalemi eline aldık-tan sonra, bir süre uğraşarak kâğıdın üzerine: «At, ata ot at!» kelimelerini yazdı. Patronuna dönerek:

— Dönemeçleri iyi dönüyo!... diye fısıldadı.

— Bî de eski yazı ile müeyyene et. Eski yazıyı da sökebiliyosa mübaya'a idelim...

Kâtip kalemi bir daha oynattı:
— Tamam... dedi. Ağa, dükkân sahibine döndü:

— Geçtan fatura ideceğiz?

— Onbeş lira yetsin. Sefte etseydim vermedim bu fiata.

— Onbeş ha? Türk liresi mi bu?

— Fazla demedim ki. Hadi ikibuçuğunu almayayım sizden...

— Biz bunun karşılığını bonu ile 91 vâdede ödeyecek değiliz. Gabahat sende değil, aha şu meymenetsiz kâtip-te!... Melun şapka çizmenin üstüne gitmez dedi... Dedi de bi milyonluk hessiyetimizi iki paralık etti. Tütün kolusuna benzeyincez, cebine 15 liralık kalem mehel görölür el-bette...

Tezgâhtar işin püf tarafını anlamıştı. Camekândan beş lira değerinde başka bir kalem çıkardı:

— Yarım saat önce gelmiş olsaydınız, bu tarihi kalem sizin olabilirdi. NATO'dan bir Uruguaylı Amerikan çavuşuna ikiyüz dolara bıraktım. Herif o kadar memnun kaldı ki, çıkarp 50 lira da bahşış verdi.

— Benden 210 dolar, altmış kâğıt-da bahşışı var...

— Olmaz ki!... Dönüşte malın teslim alacak.

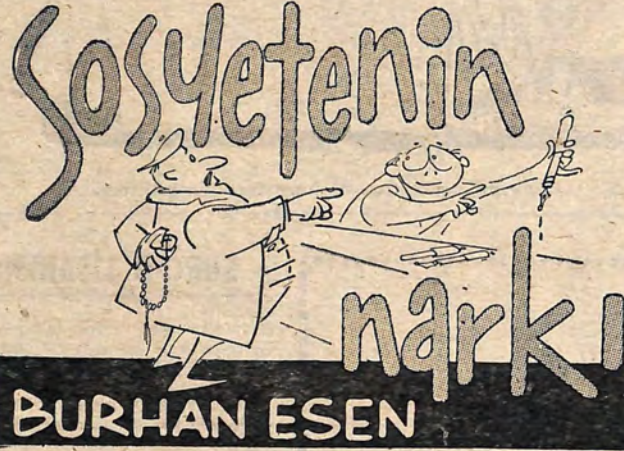
— Ben müteahhittik etmiş adamım. Artırma eksiltme ganunlarını iyi bilirim. Köy okulunun yüz lümeresini götürü ihalelden alıp, mühemmen bedeli üzerinden iki kat kâr temin itmekle, mehendizlerin parmaklarını ağzında gomuştum. Bi mal artırmanın üzerinde kalır. 215 dolar, 65 lire bahşış ile kati ihalesini yapıyom!

— İyi ama, ya Amerikalı?

— Ona: «Go home» dersin, bu lâkırıdan onlar gorkuyo şincik!

Kırtasiyecî kalemi paket yaparken bir yandan da söyleniyordu:

— Hazreti İsa, İncil'i bu kalemlle yazmış. Yoksa Amerikalı nargile, de-
12

ve canı, merkep semeri dururken, avuç dolusu para verip de, Türkiye-den galem satın alır mıydı?

Paraları sayıp, kalemi ceketinin küçük mendil cebine yerleştiren Mustafa ağa yapılan alış verişten memnundu:

— Üniversitede okuyaz diyerekten, günde on kere miting itmeden-se, İncil'i çıkırtıran böyle bi kaleme sahip olmak daha eyi. Pongurama bak bakalım, başka ne ideceez?

— Tohtura gedilecek. Ortadayüz porfüsüre...

— Öküz çobanından kâtip bu gader olur işte!... Ülen milyon sahibı olanın cehaletini ayıplayan olmaz. Emme sana gelince iş denişir. Yörü bakalım...

Doktor, ağayı soydu. Evirdi çevirdi. Kan, idrar tahlil raporlarını inceledi:

— Sende dedi, kan çok yağlanmış.. Bazı vitaminler de eksik... Et, yağ, hamur işleri, kızartmalar yasak. Bol sebze ve meyva yiyeceksin...

Mustafa ağa:

— Şu güççük suya eyicene bak, dedi. Milyon dururken nasıl olur da beğendili kebab yerine ispanak, dilber dudağı yerine elma, kadın göbeği niyetine ahlât armudu, kadın budunu yerine, havuç yerim ben? Fakirken hangi tohdura getsem günde üç övün pirzola, cızbis yiceksin, derdi. Ya ben eskiden yanlış yere gidiyordum. Ya da, şincik hatâ işleyip de, fukara tohturuna geldik! Şeker

var diseydin memnun galırdım. Purostat da gabul. Milyona gavuşup da zengin hastalığıynan ölmezsem, gözüm açık gider tohtur bey...

Doktordan çıkınca kitapçıya uğradılar. Mustafa, yeni aldığı apartmana bir kitaplık yaptırmıştı. Bir gecikondudan daha pahalıya mal olan kütüphaneyi kitaplarla doldurmak gerekiyordu. Yeni edindiği varlıklı bir dostu:

— Aman, demişti, gözünü dört aç kitap alırken. Sosyetede, Türkçe kitap bulundurmamak, pantolonun ön düğmelerini iliklemeyle unutmak kadar ayıptır!

Kitapçı:

— Nasıl eserler vereyim? Klâsiklerden mi olsun? Çağdaş ünlü yazarlarından mı? diye sorunca:

— Senin bu işlere aklın ermez, dedi, 50 tane İngiliz, 30 kadar Fransız, 25 adet de Alman koy. Dikkat et, içinde Rus bulunmasını!

Sonra kâtipbe döndü:

— Gözünü dört aç ulan. İçine Türkçe karıştırıp da bizi freziletmesin herif!

Kâtip kalın ciltli bir kitabı eline alarak okudu:

— La Russsss...

Ağa yerinden zıplamıştı:

— Rus mu dedin? Gördün mü, Rusu karıştırma dedik, herif hâlâ bil-diğini okuyor. Emme de yayılmışlar ha? Hökümatın kuşkulannmakta hakkı varmı.

Kitapçı:

— Efendim, dedi, bu Fransızcadır. Bir ansiklopedinin ismi...

— Nece olursa olsun... Adı Rus ya! Ketip, uyumunun sırası değil... Manav elma verirken bile kâğâda çürüğünü katiyo. Oku şunu.

— Homer...

— Ömer ha?... Bakmadan kitaplağa yallah itsek, bunlar yüşkek sosyetedden değellermiş diye, apartmandan içeriye gece bekçisiynen pek möhterem eşinden, kapıcı Hassa ile saygıdeğer baldızından başkası girmeyecek.

Kitapçının, Homer'in kim olduğunu izah etmesi bitmeden, kâtip okumaya devam etti:

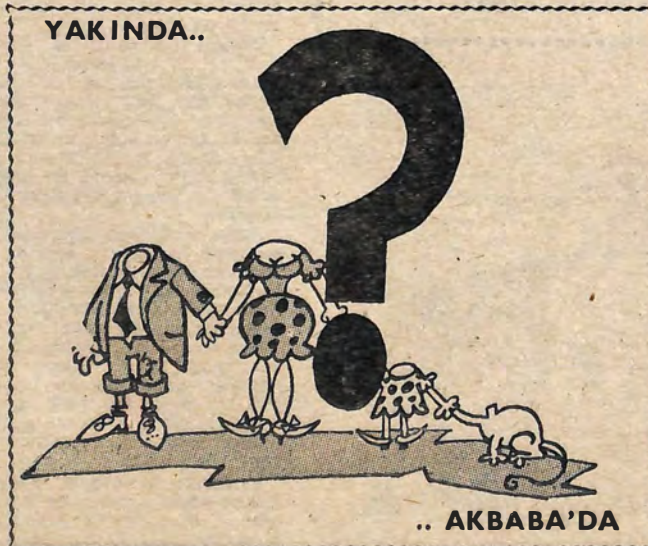
— Amber...

— Vazgeç. Bu kitapçada, bizim kıratla kitap yok disene. Yörü başkasına bakalım. Amber, ötekilerde kekik yağı, gülsuyu falan olacak. Ponguramda başka ne ideceğiz?

— Mesut bi trafik kazasında vefat ederek, torunlarını genç yaşta milyon eden dul bayana çelenk alacağız...

— Ölüm ilânatı en büyük gazetede çit sütun üzerinde çıkmamış. Ucuz ilânlı cenazeye çelenk göndermekle, sosyetedeki narkımızı düşürmüş oluruk. Çelenk işi istop... Yörü, Hilton hanındaki beş çayını kaçırma-yalım!...

Burhan ESEN

Eğlencelik Suavi Süalp

SAYI: 1970 — YIL: 1969 * EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ *

Gönül Yazar yeni burnu yüzünden çok iş almaya başladı

Tanınmış ses ve film yıldızı Gönül Yazar, burnunu estetik ameliyat yaptırdıktan sonra nedece daha egzotik olmuş ve birbirini arkasıya iş teklifleri almaya başlamıştır... Daha öncele-ri burnu büyük olan Gönül, bur-nu küçültünce daha mütevazı bir hal almış ve gazinoculara sempa-tik görünmüştür...

GÖNÜL NE DİYOR? — Vallahi ben kendim bizzat yeni burnum-dan memnun değilim... Çünkü 5000 lira verdiğim halde hâlâ nezleden kurtulamadım. Halbuki eski burnum zamanında hiç nezle olmazdım... Şimdi daha çok para kazanıyorum ama, aldığım para mendile ve mitola gidiyor...

Bütün arkadaşlara tavsiyem, burunlarıyla oynamasınlar, çok ayıp oluyor... Resimde Gönül'ü yeni burnuyla başbaşa görüyor-sunuz...

YENİ TRAFİK MÜDÜRÜ TRAFİĞİ ALTÜST ETTİ — Herkesin ta-madığı ve süksesı İstanbul'u tutan Trafik Müdürü Süslü İhsan, dün gene en fiyakalı şekilde giyinerek trafik kontroluna çıkmış ve herkesin onu görmek için meydana gelen izdihamdan trafik saatlerce tıkanmıştır... İhsan bozulup trafiği açmaya çalışmış fakat açamayacağını anlayınca, arabasıyla oradan kaçmıştır... Şim-di bütün İstanbul trafik polisi Süslü İhsan'ı aramaktadır... Çün-kü İhsan'ın ehliyeti yoktur... Yukardaki resim, sıkışan İhsan'ın arabasını gösteriyor... (Foto: Park Yapılmaz)

Demirel her sabah demir gülle ile vücut yapıyor.

Böyle çalışırsa, Demirel seçimlere kadar millî bünye haline gelecektmiş.

bütün politikacılara bunu tavsiye ederim, in-sani demir gibi yapıyor... Biz oradan ayrılırken Demirel gülleği 4567 nci defa kaldırıyordu...

ÜÇ HAREKETTE GÜLLE HAVADA — 1 — Gülleği tu-tuş. 2 — Göbeğe doğru kaldırdı. 3 — Gülle havada, Demirel yerde...

PIREYE KIZIP YORGAN YAKTI

Veysel Kaptan isimli bir Ka-radenizli kaptan, geçen gece yat-tığı motorunda bir pirenin hü-cumuna uğramış, bütün gayret-lerine rağmen pireyi tutamayın-ca Selâhîye çıkmıştır. Bu arada yorgani yakan Veysel, muhtelif yerlerinden ve motorla birlikte yanmış, fakat pire kaçmıştır...

BOYLE MİDE OLMAS OLSUN

Dün Guraba Hastanesinde ya-pılan bir ameliyatta bir çocuğun midesinde 150 gazoz kapağı, 55 bilya, 356 çivi, 45 tane vida çık-mıştır...

SAFİYE AYLAYA AÇIK MEKTUP

Bayan Safiye,
Yandaki resminizi görünce, e-limde olmayarak kalemimi e-lime alarak size şunları yazdım: Sizin gibi musikiyi dile getiren bir hanımın böyle hicabı vücudu teşhir etmeniz mümkünatı yok ki bütün öbür okuyucu hanımla-rımıza güzel ve müstesna bir mi-sal olmuştur... İstirham ediyoruz şu insanı musikin bediyya-tına mazhar eden resminizden bir tane gönderiniz gazetemizin duvarına asalım... Var olunuz, sağ olunuz... Lütfen biraz daha şöyle durunuz... Allah...

NOT: Bu gece saat 0,02 de si zi yeşil bir araba Rumelihisar alt kapısında bekleyecek. İçinde ben olacağım... Mehtaba karşı bana başbaşa kalmak imkânı verirse-niz, ben de size kimliğimi açık-lıyorum.
Hayranınız
C.A. «Anlarsınız ya»

İŞTE FÜSUNKÂR SAFİYE — Re-sim onun ne kadar haklı oldu-ğunu göstermiyor mu?..

Hava - Su - Gaz - Elektrik

HAVA — Bugün sabahları sis-li, öğleye doğru puslu, öğleden sonra yağmurlu, akşam üstü kar-lı geçecek, gece Aksaray, Topka-pı, Şişli, Üsküdar ve Sarıyer'de muhtelif don olayları görülecek-tir... Ahlak zabıtası tedbirini al-mıştır.

SU — Sular her yerde, birer masrapa kadar akacak, ondan sonra musluklardan hafif bir tıs-lama duyulacaktır... Daha sonra büyük bir patlama ile on yerden terkos borularının patlaması ih-

timali vardır... Çeşmelerden lüt-fen uzak durunuz...

GAZ — Havagazı bugün çok kuvvetli gelecek ve bu yüzden binlerce vatandaş gazdan zehir-lenecektir... Onun için gaz mas-kelerini yanınızda bulundurunuz. Öbür çeşit tip gazları piyasada olmadığından bir tehlike yoktur.

ELEKTRİK — Altmış kilovat-tır... Kırmızı kağıdı bıraktık... Sekiz güne kadar ödemezseniz keseriz...

Şunu bil ki arkadaş, devletin gözü yoktur. Seni takdir etse etse müdür eder. Etmis de n'olmuş? Terfiin mi? Bakanlık kadro vermedikten sonra, seni müdürün istediği kadar takdir etsin, istediği kadar terfi ettirsin, fasa fiso... Mühim olan kadro... Bizim kadrolar da Allah selâmet versin, gayya kuyusunun içindedir. Bulup görene bir milyon lira, kancağı takıp çıkarana iki milyon lira. Sen onun için dalgana bak, gününü gün etmeye çalış... Söyle bakalım, şimdi nereye gidiyoruz?

İlyas efendinin içi titredi bu soru karşısında. Tam söylemenin zamanıydı. Evet, söyleseydi ne ayıbı olacaktı? Gerçi kendisinden yaşça büyüktü, dairede kendisinden kudemliydi, ama biraz önce oturup beraber içmemişler miydi?

Yakup bey söyleniyordu:

— İnsan paralı olmalı arkadaş, paralı, diyor... Paralı olmalı ki gitmeli... Şimdi eve gidip uyuyacaksınız... Öleceksin yani... Bir yerde okudum ben, Konfüçyüs varmış, bu gâvur âlimi diyormuş ki, akıllı insan bir saat geç yatar, akılsız insan bir saat erken ölür... Vallaha çok doğru arkadaş. Git şimdi yat eve, ondan sonra öl!

İlyas efendinin dudaklarının ucundan döküldü:

— Şeye gelidim mi Yakup bey?
— Nereye?
— Şeyle!
— Söyle be arkadaş. Geneleve mi?
— Hu!
— Gelidim...

Oraya gitmeyi çok basit bir şeymiş gibi söyledi Yakup bey...

Gidelim İlyas efendi kardeşim gidelim. İnsan hiç olmazsa bedava tarafından karı kız görür... Caddenin mi gidelim?

— Sen bilirsin? dedi İlyas efendi.
— İstersen şuradan kestirmeden gidelim, şu köşeden döndük mü, tamam ordayız... Arkadaş ne diyeceğini biliyor musun?

Durmuştu Yakup bey. Ona uyararak İlyas efendi de durdu.

— Diyeceğim ki arkadaş, insanlar da birer hayvan. Amma hayvanın üçkağıtçısı... İnsanlar üçkağıtçı hayvanlardır... Onu Konfüçyüs gâvuru mu demiş, bunu da Yakup diyor... Şimdi bir oraya gideceğiz... Sen çıkacaksın tabii... Ama ben çıkmam arkadaş... Neden dersin, insan evlendikten sonra tiksiniyor bu gibi yerlerden... Amma sen şimdi bekârsın, o kadınlar sana cici bici güzül kurler... Ama seyredilir camların arkasından... Ben seyredirim, sen çıkarsın...

Acaba dese miydi Yakup beye:
«Ben daha ömrü hayatımda hiç gitmemiş böyle yerlere. Askerde de gitmedim. Zaten askerden önce biz küçücük bir kasabadaydık... Sonra da babam istedi bu şehri... Ben yolunu bile bilmem buranın...»

Pos bıyıklı bekçi ceplerini yokladı... Elektriklerin pırıl pırıl parlatığı çıkmaz sokağa girdiler...

İlyas efendi:

— Yakup bey, dedi... Ben daha önce hiç gehnedim buraya!...

— Deme?

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

İKİNCİ BÖLÜM

— Evet, hiç gelmedim...
— Yahu insan hem bekâr olur, hem de hiç buraya gelmez mi?
— Bizim kaldığımız kasabada böyle bir şey yoktu...

— Desene sen şimdiye dek hiçbir kadınla da?...
— İlyas efendi, mahçup gözlerini yere indirerek:
— Evet, dedi...

Yakup bey, kahkahalarla gülüyordu:

— Bak sen Allahın işine, diyor... Ulan neler de varmış dünyada be! Madem öyle, haydi bakalım beğen bir tanesini...

Hangisini beğensindi İlyas efendi?... Her evde en az on tane kadın vardı Etlisi, zayıf, sarışını, esmeri, yarı çıplığı, tam çıplığı...

— Şu nasıl? dedi Yakup bey...

— Demek beğenmedin? Ben bekâr olsaydım ona giderdim...

İlyas efendi, Kerim efendinin hizmetçisine benzeyen bir kadın arıyordu. Sokağı döndüler... Sarı boyalı bir evde İlyas efendi Kerim efendinin hizmetçisine sadece göğüsleri bakımından benzeyen bir kadın buldu... Ama hem zayıf, hem de ufak tefekti bu kadın...

— Şu, dedi utana sıkıla Yakup beye...

— Hangisi?

— Şu... Yeşil eteklikli...

— Yahu kedi gibi bir şey o be!...

— Olsun!...

— Pekiyi öyleyse...

Yakup bey kapıyı tıkdırdı. Çaça kadın kapıyı açtı:

— Beyler marka peşin, dedi...

İlyas parayı uzattı. Yakup bey markayı aldı ve İlyas'ın avucuna bıraktı.

— Yukarda kadına verirsin markayı...

— Ya sen? diye sordu.

Yakup bey:

— Ben arkadaşımı bekleyeceğim, dedi... Sonra, yeşil eteklikli kadının yanına gitti. İlyas'ı kurbanlık bir koyunmuş gibi göstererek:

— Benim arkadaşımıdır, dedi. Bana bak, daha buraya ilk kez geliyor. Oğlanı korkutma... dedi.

Yeşil eteklikli kadın göz kırptı:

— Yerim ben şimdi onu yukarda, dedi... Sonra gitti İlyas'ın boynuna dolandı:

— Gel canım gel!... Gel de ince zenaat öğren!...

Beş yıl geçti aradan... Bu beş yılda ufak tefek değişiklikler oldu nüfus dairesinde... Süleyman beyin tam sekiz yıldır beklediği kadrosu geldi ve aslı 35'e terfi etti... Terfi ettiği günde tüm daireye çay ısmarladı... İsmarlanan çaylar içerisinde İlyas efendi'ye de çay vardı... Beş yıl değil, beş ay akort edivermişti İlyas efendi... Ne babası kalmıştı hâtralarında, ne de anası... Yaşama kaygısına düşmüştü İlyas efendi... O da çok çalışmanın bir aptahlık olduğunu anlamıştı... Aldığı paraya bakmış, istenen işe bakmış, terzinin bozulmaması için o da dalgâ geçmeye başlamıştı... Kimbilir, kaç yıl geçecekti aradan Süleyman bey gibi aslı 35'e varması için. Varsa bile nereden kadro bulunacaktı. O başkâtip Süleyman bey ki tam sekiz yıl beklemişti. Kendisi kaç yıl beklerdi acaba? Oysa ki Süleyman beyin Ankara'da tanıdıkları olduğu da söyleniyordu... Kendinin kimi vardı, Kerim efendisi... O da geçen yıl sizlere ömür göçüp gitmişti bu dünyadan... Bodrum katındaydı hâlâ... Bir farkla ki, ev sahibi infaşa gelmiş, bu beş yıl içerisinde bir kez evi badana ettirmişti. Ama kirayı da iki misli arttırarak... Soğuk oluyordu kız geceleri. İki battaniye baba mısın demiyordu... Yazın da aksine sıcak... Sanki üst katların tüm sıcaklığını bu bodrum katı yutuyordu. Kim demişti bodrum katları yazın serin olur diye? Üstelik pencereden tüm sokağın tozu da odanın içine doluyordu. Ama İlyas efendi aldığı parayla başka bir yere asla taşınmazdı. Gerçi kira iki misli olmuştu ama, yine de diğer evlerin yanında ucuz sayılırdı...

İlyas efendinin kâtipliğinin ikinci yılında bir de bayan memur gelmişti dairelerine... Onun geldiği günü asla unutamiyordu... Sanki sözleşmişler gibi, Dehri efendi de dahil hepsi ense traşi, sakal traşi yaptırılmış, o gün için en güzel elbiselerini giymişlerdi...

Dehri efendi:

— A be çocuklar, gördünüz daha önce siz bu kıyı? diyor.

Yakup bey, görmediği halde:

— Gördüm, dedi. Ben deyim ay parçası, sen de güneş parçası... Üstelik de çok konuşkanmış. Konuşurken de bal akarmış ağzından...

Dehri efendi:

— Yaşım kaç, ben gürmedim daha konuşurken ağzından bal akan kadın. Aksa aksa tükürük akar...

— Bu başka Dehri efendi, bu başka!...

— Merih'ten gelmiştir?

— İstersen sana alalım bu kıyı Dehri efendi, dedi Süleyman bey.

— A be varır bana hiç? İster şimdi o genç. İlyas gibisini. İster yataktaki dönmeyeni...

— Ama senin paran. Paran için varır...

— Bende boynuz yaldızlayacak göz vardır? Para benden, istifadesi gençlerden.

— Eee sen hep böyle bekâr mı kalacaksın?

— Bulmuyorsunuz ki...

— Biz nasıl bulalım yahu? Senin elinde dürbün varken bulamadıktan sonra...

— Sahi çocuklar, benim dürbünün ayağı kaçmış. Vardır bir tamdığımız?

— Desene eninde sonunda dürbünün de ayağını kaçırır? Kimbilir kime bakarken kaçtı dürbünün ayağı?

— Köprüden nehre bakıyordum, düştü elimden betona... Şimdi bakıyorum, içinde yıldız yıldız şeyler var...

— Galiba sinema yıldızlarıdır onlar?

İlyas efendi, pahalı pamukla yapılış munderinin üzerinde konuşulanları dinliyordu... Beş yıl çok değiştiymişti onu... Eli kalem tutmak istemiyordu. Bir satır yazıyor, sonra arkasına dayanarak etrafı seyre diyor... Ara sıra kimseye göstermeden, aynı babasının yaptığı gibi masanın altına eğilerek simitini ylıyordu...

Müdürün yanına bir iş için gidip dönen, Süleyman bey:

— Arkadaşlar, bayan arkadaşımız ancak yarın göreve başlayacakmış... dedi.

Bunu söylerken onun yüzünde de bir sıkınlık ifadesi vardı. Ne vardı yani bugün geliverseydi. Tüm millet ne güzel hazırlanmıştı. Şimdi yarın yine baştan traşlar olunacak, çamur sıcrayan ayakkabılar tekrar evde parlatılacak. O dakikadan sonra kimsenin sesi çıkmadı. Yalnız Dehri efendi:

— Hicazdan geliyor bu kıyı, dedi. Dediler bundan on gün önce gelecek, gelmedi. Dediler bugün gelecek gene gelmedi. Belki de hatırlı birin kerimesidir... Yoksa çıkar gelirdi bir fakircağız olsa... Hem size bir şey söyleyim mi çocuklar, eğer kim hatırlı bir kişinin kız evlâdysa bu, dayandırılmaz onbeş gün nüfus kâtipliğinde. Açılır açılmaz diğer dairelerden boş bir yer, hop oraya...

Süleyman bey:

— Burada işler bu kadar sıkışıkken o senin dediğin şey olamaz Dehri efendi, dedi.

— Nasıl ulmazın, bal gibi de olur. Sen ul yeter ki zorlu kişi evlâdı.

— Eee, kim görecekt bu kadar işi?...

— Esniyorlardı tümü de... Elleri işe varmak istemiyordu... Üstelik yeni kayıtlar dosyalanacaktı... Ama kim dosyalayacaktı bunu, ne kadar zamanda?...

(Devamı var)

AKBABA
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaşa Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Fiatı : 100 kuruş.

BOZUŞMA

Çeviren: Süheyla Aykut

— Bir portakal suyu daha! Omuzlarını kaldırarak Fransuva'nın yanından uzaklaşan garson, ismarlanan dördüncü portakal suyunu getirmeye gitti. Gazinonun saati yediyi vuruyordu. Hortens onbeş dakika gecikmişti. Beş dakika daha beklemeye karar verdi. Fakat dayanmadı. İçtiği portakal sularının parasını ödeyerek çıktı. Elleri ceplerinde, çiseleyen yağmura alımdan yürütmeye başladı. Sonra birden durdu. O'ya! Evet, biraz ilerisinde kırta kırta yürüten kadın Hortens'in ta kendisiydi. Sarışın uzun boylu yabancı bir delikanlının kolunda, gülümseyerek kendisine bakıyordu! Bir an ne yapacağını şaşırdı. Bağırarak, hattâ genç kıza tokatlamak, onun yaptığını yanına bırakmamak isteği kasıp kavuruyordu içini. Sonra içinde esen fırtına din-di. Kararsız adımlarla önündeki çift izlemeye başladı.

Onlar önde, Fransuva arkada, genç adamın az önce çıktığı gazino-yu girdiler. Bir kuytuyla saklanarak genç kadının davranışlarını incelemeye başladı. Gözünü kırpmadan bir noktaya bakıyor, baktıkça gözlerine inanmıyordu. Hortens, kendi buluşma yerlerine, kendi buluşma saatlerinde bir başka erkekle gelsindi ha?

Ânî bir kararla gizlendiği yerden çıktı, çıkması ile de Hortens'e göz göze geldi. Hayret! Bu karşılaşma hiçbir tepki yaratmamıştı genç kadında. Başı ile Fransuva'ya kitçik bir selâm verdi ve yanındaki delikanlının elini daha kuvvetle sıkarak konuşmasına devam etti. Masaya sokulan Fransuva sevgilisinin yanındaki erkeği hiç farketmemiş gibi uzanarak, Hortens'i öptü. Sonra yumuşak bir sesle:

— Kusuruma bakma sevgilim, dedi. Biraz geciktim.

Hâlâ genç kadının elini tutmakta olan delikanlıya da dönerek:

— Biraz öteye gider misiniz mös-yö? diye ekledi.

Yabancı erkeğin cevabını bekle-

meden dünyanın en tabii davranışında bulunuyormuş gibi ite kaka kendine yer açıp, iki gencin arasına oturdu. Çaresiz kalan Hortens:

— Seni arkadaşım ile tanıştırayım, dedi. Doktor Piyer.

Fransuva, olup bitenlere bir türlü akıl erdiremeyen doktorun elini sık-tı:

— Memnun oldum. Ne yazık ki vaktimizin darlığı uzun boylu tanışıp konuşmamıza engel olacak. Hortense yemeğe davetliyim de... Müsaadenizle...

İtirazda bulunamayacak kadar şaşırarak genç kadının koluna girerek, doktorun şaşkın bakışları arasında gazinodan çıktılar.

Yol boyunca devam eden sessizli-ği ilk bozan, Fransuva oldu:

— Durumu açıklamamı bekliyo-rum.

Genç kız öfkeli bir sesle cevap verdi:

— Asıl ben bekliyorum.

— Saçmalama rica ederim. Hem randevumuza yarım saat geç geli-yorsun, hem de genç bir doktoru yanında getiriyorsun... Sonra da du-rumu açıklamamı bekliyorsun!

— Peki, ben açıklayayım öyleyse: Seninle ilgimi kesmek istiyordum, onun için de böyle bir hileye baş-vurdum! Yanımda bir başkasını gö-rünce her şeyi anlayacağımı sanmış-tım.

— Hem kötü, hem de aptalca bir düşünce! Hâlâ aynı fikirde misin? Eve girerlerken genç kız cevap verdi:

— Bilmiyorum.

İnce parmakları ile delikanlının gömleğini çıkartırken tekrar etti:

— Gerçekten bilmiyorum.

Elini, genç adamın adaleli göğsün-de gezdirdi:

— Bilmiyorum.

Eteğinin fermuarını çözerken devam etti:

— Beni hâlâ seviyor musun?

Cevap verme sırası delikanlıya gel-miştir. Sevgilisini kollarının arasına alırken fısıldadı:

— Bilmiyorum!

Aradan haftalar geçti. Fransuva ile Hortens iki kumru gibi sevişmeye devam ettiler. Bu, çapkın yaradılış-lı bir erkek olan Fransuva için bi-raz güç oluyordu ama, durumundan da şikâyet etmiyordu. Zira daha bir sürü kadınla ilişkisi olan bir erke-ğin, Hortens gibi ateşli bir kadını memnun etmesi kolay değildi.

Günlerden bir gün yine aynı ga-zinoda buluşmak için birbirlerine randevu verdiler. Eski göz ağrıların-dan biri ile gazinoya gelip, Hor-tens'le buluşacaklarını unutan Fran-suva çeneye dalmış olan oldu, söz-lestikleri yere gelen genç kız, sev-gilisini tanımadığı bir kadınla baş-

başa buldu. Bir süre önce kendi yaptığı numara geldi aklına. «Bak hele...» diye geçirdi içinden. «Be-nimle ilgisini kesmek istiyor. Hem de benim taktiğimi kullanarak!»

Nasıl davranması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Düşündü, taşındı, sonunda, «Madem o benim taktiğimi kullanıyor, ben de onun yaptığı gibi yapayım» dedi. Masaya geldi, dudaklarını delikanlının du-daklarına uzatıp uzun uzun öptü. Fransuva'nın yanındaki kadının şaş-kınlığı geçmeden de sordu:

— Sen de mi benim hileye baş-vurdun?

— Aman Yârabbi! diye bağırarak delikanlı, «Şak» diye elini alına vur-du: Bugün, bu saatte, burada senin-le buluşacaktık!

Sesi öylesine samimiydi ki... Hor-tens hayretle sordu:

— Benden ayrılmak için hazırlan-mış bir oyun değil miydi bu?

— İnan ki bir yanlışlık oldu. Na-sıl anlatayım, bir trafik karışıklığı oldu işte! Yoksa niçin senden ayrıl-mak isteyeyim?

— Emin misin?

— Yemin ederim!

— Öyleyse yanındaki kim? Neden berabersiniz? Gerçek bir ihanet ha?

— Seni alçak! Seni serseri! Aramızda her şey bitti anladın mı?

Ve hırsıyla gazinodan çıktı gitti!

Guy Panam'dan

Süheyla AYKUT

Ölen bir kız yeniden hayata kavuşturuldu. — Gazeteler —

Şükür kavuşturana!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Yazsız

İki vatandaş

İskoçyalı, direktörünün yanına çıkarak:

— Evliliğimizin altın yıldönümünü kutlamak için, bir günlük izin rica ediyorum, dedi.

Gerçek bir İskoçyalı olan direktör:

— Yooo, dedi. Beni aptal yerine koyamazsın! Yirmibeş yıl önce de aynı şekilde bir izin koparmıştım, unuttun mu?

İskoçya'da...

İskoçya'ya giden bir Fransız gazetecisi, bir daha kolay kolay duyup göremeyeceği şu olaya tanık olmuştu: Bir yaz akşamı şehrin büyük caddelerinin birinde dolaşan has kan bir İskoçyalı, çok önemli fakat hâlâ bilinmeyen bir nedenle cüzdanını açtı...

... Ve içinden bir güve uçtu!

Kandırmaca

Sabahları daha ortalık ağarmadan horoz gibi ötmeyi âdet haline getiren bir akıl hastasına bunun sebebini sordular. İzah etti:

«— Anlamıyacak ne var bunda?... Çabuk doğsun diye güneşi kandırıyorum.»

Aynı adammış

Yargıç ikinci defa karşısına çıkan sanığa çıktı:

«— Yine kaza yapmışsın... İkinci defa adam eziliyorsun...»

Beriki boynunu büktü:

«— İkinci değil efendim... İlk ezdiğim adam da buydu...»

— Yüziüncüylü kutluyoruz... Yüziüncü aşk gecemizi tabii!

Evet ama...

Elindeki çatalı atan müşteri, öfkeyle bağırdı:

— Garson! Tavşan yahnimin içinden sinek çıktı!

Koşup gelen garson:

— Böyle bir şey olmasına imkân yok mösyö! diye cevap verdi.

Tabağındaki sineği çıkaran adam:

— Utanmadan bir de beni yalancılıkla mı itham ediyorsun? diye bağırdı. Sorarım, bu bir sinek değil midir?

Garson boynunu büktü:

— O bir sinek olabilir mösyö... Fakat tabağındaki yemek tavşan yahnisiyse, kellemi keserim!

— Altımızdaki katı yeni evli bir çift kiralarsan böyle olur iştel!

Ne idi?

Av partisi düzenleyen kont, son derece miyoptu. Tetiğe dokunur dokunmaz:

— Firmin! diye seslendi uşağına. Dâvetliler ormandan çıktılar mı?

— Evet mösyö.

— Aralarında yaralanan, ya da ölen var mı?

— Hayır mösyö.

Derin bir nefes alan kont:

— Çok şükür, dedi. Öyleyse, bu sefer verdiğim garanti bir hayvandı!

Nereye kadar?

Bir toplantıda tanışmış, ayak üstü sohbet dalmışlardı. Şuradan buradan konuşurlarken söz döndü dolaştı, yurt dışı gezilere dayandı. Daha önce Avrupa'da bir kaç ülke görmüş olan:

— Niyetim Asya ülkelerini de görmektir, dedi. Ama günümüzde 50.000 frankla pek uzağa gidilmiyor.

Az maaşlı bir memur olan arkadaşası üzgün, cevap verdi:

— Hakkısın... Bilhassa insan veznedar olunca...

Operada

Berbat sesiyle bir saatir kafa şişiren şantöz, şarkının ortalarında bulunan «Küçük bir kuş olmak isterdim» mısraına gelince, sabrı taşan biri aynı makamlı cevap verdi:

— Ben de bir tüfek!...

— Neden acaba çeşmeyi merdivenlerle bu kadar yükselttiler?...

İSPANYA'da DURUM!

İdeal eş

Müşterinin ismarladığı içkiyi getirirken ayağı burkulan garson, bardak kırıklarını topladı, yeri sildi, sonra hiçbir şey olmamış gibi yeni bir bardak viskiyle göründü. Aksilik bu ya, bu kez de müşteriye uzatırken bardak elinden kaydı. Yeniden eğilip cam kırıklarını topladı, yeri sildi, barmenden aldığı üçüncü bardak viski ile tökezlene tökezlene geldi. Zaten gelinceye kadar bardak yarıya imişti bile.

Yarım kalan viskiyi hisımlı garsonun elinden kapan müşteri:

— Evlenmenizi tavsiye ederim, dedi.

Garson hayretle sordu:

— Neden mösyö?

— Neden olacak canım, diye mırıldandı adam. İyi bir garson gibi servis yapamıyorsunuz ama, iyi bir ev erkeği gibi mükemmel parke temizliyorsunuz!

Doktorda

Gözlerinden şikâyet eden hastaya duvardaki çerçevelerden birini işaret eden doktor sordu:

— Bu nedir?

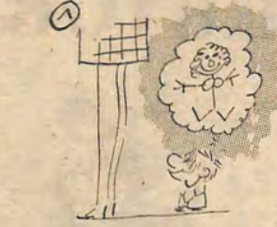
Hasta cevap verdi:

— 81 rakamı...

Doktor ümitsiz:

— Gözleriniz gerçekten bozuk, dedi. Çünkü size gösterdiğim, Gina Lollobrigida ile Katherine Hepburn'un beraber çekilmiş bir fotoğraflarıydı!

Dünya Karikatürleri

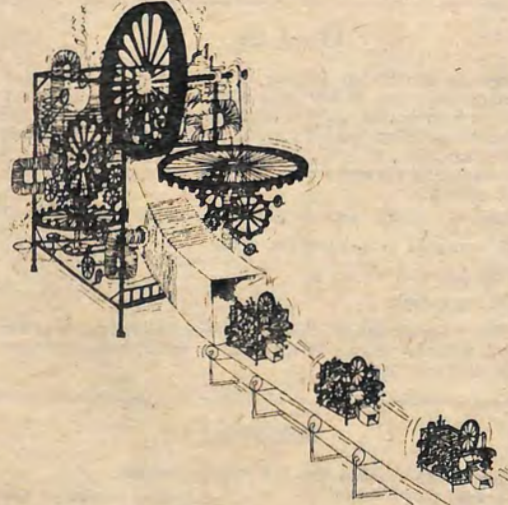
YAZISIZ

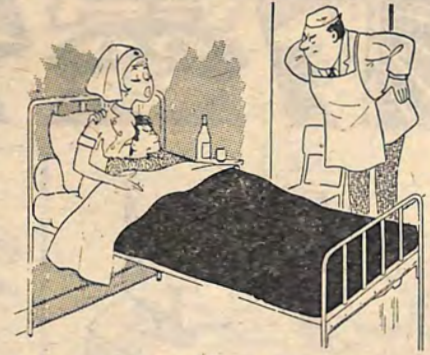
- MÜZE KAPANDI AMA, İSTERSENİZ ODAMI ZİYARET EDEBİLİRSİNİZ !..

YAZISIZ

YAZISIZ

- TESKİN ETMEĞE ÇALIŞIYORUM DOKTOR. SAKİNLEŞTİRİCİ HAPLARI KALMAMIŞ !..

- KOCAMI ARTIK HİÇ GÖREMİYORUM, BANA NE TAVSİYE EDERSİNİZ ?..
- BİLMEM, ELEKTRİĞİ SÖNDÜ- RÜNÜZ !..

YAZISIZ

Akbaba

GELECEK SAYIMIZDA YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

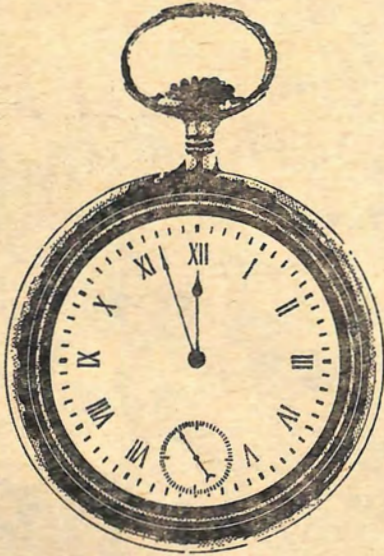
«BİR PERDELİK OYUN YARIŞMASI»NDA

Birincilik ödülü (2500. - T.L.) kazanan eseri

GELECEK HAFTA

Akbaba'nın fevkalâde sayısında yayınlıyoruz.

(Ak. : 40)

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkoğlu Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 2766 01. İstanbul

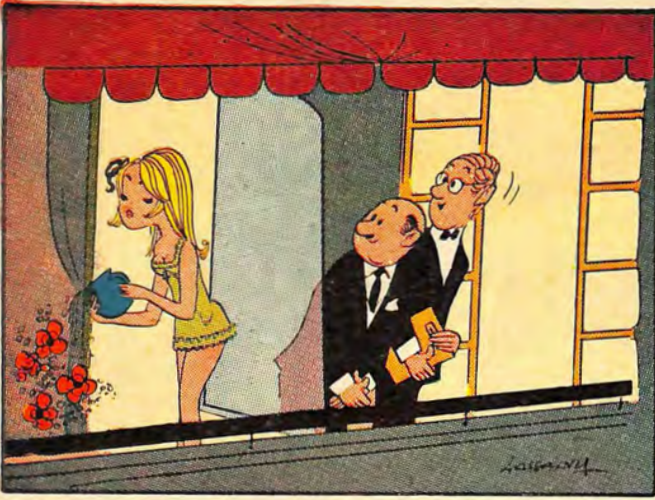
(Basın : 60377 — 41)

TALİHE
TESADÜFE
BIRAKMAYINIZ

TÜRKİYE EMLÂK **KREDİ BANKASI**

(Basın : 60193 - A - 20331 — 42)

- BURANIN MANZARASI ÇOK GÜZELDİR SOL TARAFTAN GÜNEŞİN BATIŞINI SAĞ TARAFTAN DA KOMŞU KIZIN KAL KİŞİNİ SEVREDERSİNİZ !

- ANNENİ DE BERABER ALSAM ,BABAN VİNE RAZI OLMAZ MI ?

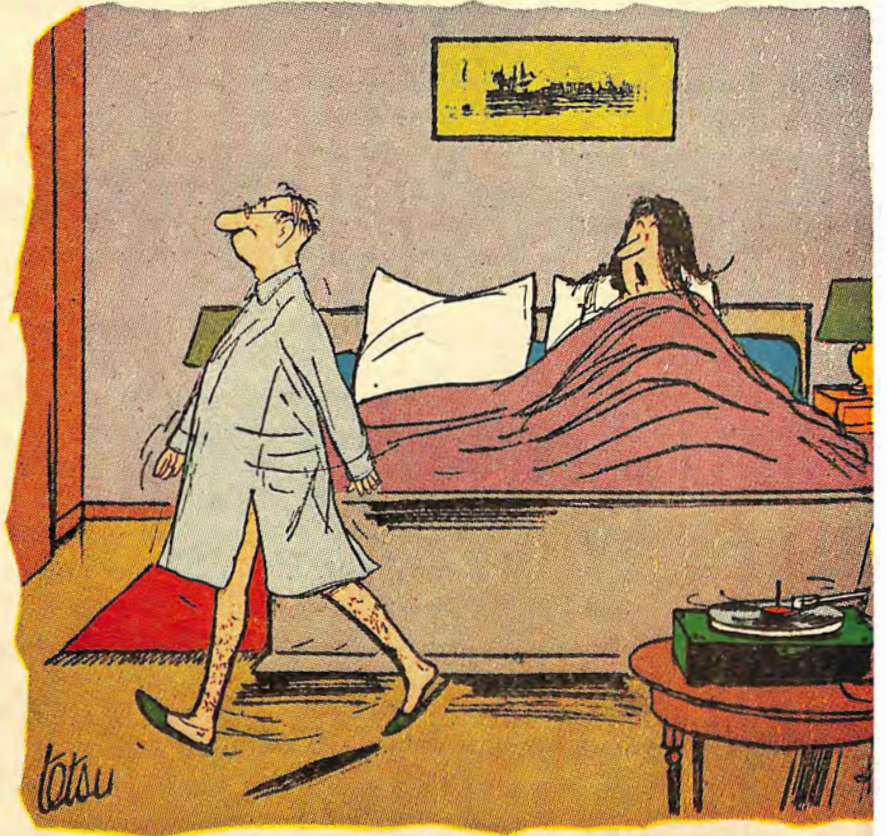

- BİLİYOR MUSUN , DUVAĞIMI AÇMAK HEYE- CANLANDIRIYOR BENİ !..

Aklialın

- HAYDI SEVGİLİM GEÇ OLDU BUGÜNÜN İŞİNİ VARINA BIRAKMIYALIM !

- AYOL , MARŞ PLÂĞI ÇALMANIN SİRASİ MI ŞİMDİ !..